

Твоя приятел

Светият Дух

Морис Венден

СЪДЪРЖАНИЕ

1. Твоят приятел - Светият Дух.....	4
2. Делото на Светия Дух.....	10
3. Светият Дух убеждава за грях.....	16
4. Светият Дух води към обръщане.....	22
5. Светият Дух очиства.....	30
6. Кризата на предаването.....	42
7. Светият Дух упълномощава за служба.....	48
8. Как да приемем кръщението със Светия Дух.....	55
9. Гонитба за сензации.....	62
10. Дарът на езиците.....	71
11. Вестта на четвъртия ангел.....	78

1

ТВОЯТ ПРИЯТЕЛ — СВЕТИЯТ ДУХ

Какво си представяш под понятието „Свят Дух“? Представяш ли си Светия Дух като тайнствен, а може би и като „страшен призрак“? Или смяташ Светия Дух само за някаква сила или мощ и в никакъв случай за реална личност? Не ти ли се струва понякога, че Светият Дух е много чувствителен, че лесно може да се натъжи или да се разсърди? Намерил ли си в Светия Дух най-добрия приятел, който въобще можеш да имаш някога?

Често пъти говорим за Светия Дух като за „нещо“. Понякога казваме, че имаме нужда „повече от Духа“. Ако Светият Дух бе нещо, тогава би следвало да пристъпваме към Него както езичниците към своите вълшебници или идоли. Бихме могли да си мислим, че ако спечелим в по-голяма мярка Духа, ще имаме причина за гордост - защото ще владеем голяма, свръхестествена сила и ще станем духовни суперхора! А, от друга страна, ако Светият Дух е личност, а не само влияние, което да владеем, Той може да ни води така, че Божието име да бъде прославено. Вместо да се стремим да Го спечелим в по-голяма мярка, би трябвало да копнеем Той да ни спечели в по-голяма мярка! Виждате ли разликата? Мнозина християни се опитват да овладеят Светия Дух!

Мой приятел преди време ме покани на събиране на група петдесетни християни в Лос Анжелис. Единият от говорителите почти даваше заповеди на Светия Дух - поне такава впечатление правеше на повечето от нас. „Да говорим езици? В това няма нищо особено! - казваше той. Езици мога да говоря, когато ми се прииска!“ - и веднага започна да говори език. Библията обаче учи, че Светият Дух дава дарбата на езиците. Затова имахме впечатле-

нието, че той „владее Светия Дух“, вместо Светият Дух да го владее. Тогава си зададох въпроса - какъв дух действа всъщност тук?

Библията ни учи, че Светият Дух е личност. Това не е само влияние, действие на останалите личности на Божеството. Това е наистина третата личност на Божеството, напълно Бог - както Бог Отец и Бог Син! При кръщението на Господ Исус Светият Дух слезе във видим образ на гълъб (виж Лука 3:21,22). Евангелската поръчка в Матей 28:19 е последователите на Исус Христос „да кръщават в името на Отца, Сина и Светия Дух“. Спасителят обеща, че ще поиска Отец да прати Утешителя, Светия Дух, Който да остане с учениците, след като Той отиде в небесата (виж Йоан 14:16, 16:7). Господ Исус също обеща, че Светият Дух ще ги упъти във всяка истина (Йоан 16:13). Светият Дух следователно е също Бог, както са Отец и Синът.

Хората, които изследват въпроса за личността, са стигнали до убеждението, че тя трябва да се отличава с няколко характеристики. Знаем, че личността не е представена само с физически белези - например с това, че има ръце и крака. Всички вече сме чували за слепи хора или за хора, които са физически оцетени по друг начин. И въпреки това те са личности. Личността се отличава най-малко с три основни качества: (1) Тя има способност да мисли, да натрупва знания и да ги оценява. (2) Има способност да чувства. (3) Има воля - способност да решава, да избира.

За първото от споменатите качества на Светия Дух Библията ни говори в 1Кор. 2:10,11. Тук е посочено, че определени факти Бог ни е открил чрез Светия Дух, за Който се казва: „Духът издирва всичко - и Божиите дълбочини!“ Интересувал ли си се някога за възможността да се издирват „Божиите дълбочини“? Светият Дух се интересува за това, а Светият Дух е Бог! В стих 11 четем: „Или кой от хората знае какво има в човека, освен неговият собствен дух? И точно така никой не е познал какво има в Бога, освен Божият Дух!“ Тук имаме първия признак на личността - познание, изследване.

Друг библейски доклад в същия смисъл можем да намерим в книгата „Неемия“ 9:20,21. Тук се казва за Бога: „Давал Си им дъбрия Си Дух да ги поучава и не отне манната Си от устата им; и даде им вода, когато бяха жадни. Четиридесет години Си се грижил за тях в пустинята - нищо не им липсваше!“ Светият Дух следователно

е добър и е учил Израил! Ако някой трябва да учи и да поучава, той трябва да знае нещо и трябва да бъде личност!

Второ, нека да размислим за чувствата и емоциите. Чувства ли Светият Дух нещо? В Посланието към ефесяните можем да намерим много известен текст: „И не наскърбявайте Светия Божий Дух, Чийто печат ще носите за деня на изкуплението!“ (4:30). Апостолът ни подканва да не оскърбяваме Светия Дух. В такъв случай Светият Дух може да бъде оскърбен. Не може да бъде наскърбена никаква сила или влияние - наскърбена може да бъде само една личност!

Някои хора обаче разбират цитирания стих в смисъл, че Светият Дух чака удобен случай, за да ни напусне. Редица хора казват: „Отишъл съм прекалено далеч! Светият Дух ме напусна! Страхувам се, че съм извършил смъртния грях!“ Не! Светият Дух е личност, затова можем да Го наскърбим. Но никога обаче Той няма да ни напусне! Светият Дух никога няма да си отиде от нас - възможно е обаче ние да си отидем от Него.

Никога няма да се случи Светият Дух да стигне до определена точка и да каже: „Стига толкова! Дойде Ми до гуша! Свършвам с тебе! Ти си наскърбил Моите чувства, обидил си Ме - и сега Си отивам от теб!“ Светият Дух действа в нас, докато има надежда, че ще Му откликнем. Цели столетия Той не напусна Израил - понасяше тяхното бунтуване и коравосърдечие. Да отблъснем Светия Дух не е лесно нещо. До там се стига много трудно!

Защо е толкова трудно да отблъснем Светия Дух? Защото ни обича! Любовта не се предава така лесно. В 1Кор. ни се припомня, че любовта всичко търпи (13:4). Наистина, любовта е последното, което остава, когато всичко е пропаднало! В Римл. 15:30 ни се говори за любовта на Светия Дух. Размислял ли си вече някога за това, колко много те обича Той? Говорим за Божията любов, пеем за любовта на Господ Исус, но Светият Дух ни обича по същия начин! „Моля ви, братя, заради нашия Господ Исус Христос и заради любовта, която е от Духа, помагайте ми в борбата със своето застъпничество пред Бога!“ (Римл. 15:30). Любовта е чувство - и това е всъщност следващото доказателство, че Светият Дух е личност! Той обича всеки от нас, обича ни с неизмерима, безкрайна Божия любов!

И накрая третата проява - Светият Дух има воля. Той решава,

избира. В 1Кор. 12:11 във връзка с дара на Духа се казва: „Това всичко действа един и същ Дух, Който раздава на всеки особен дар, както сам иска“. Обърнете внимание: „както сам иска“! Светият Дух има воля - Той избира.

Друго доказателство, че Светият Дух е личност, са делата Му. Той върши неща, които не могат да бъдат извършени само от една сила или влияние. Както си припомнихме, според 1Кор. 2:10 Той „изследва дълбините Божии“; в Римл. 8:26 Светият Дух се моли: „Така също и Духът ни идва на помощ в нашата слабост: понеже не знаем как и за какво да се молим! Но самият Дух се застъпва за нас чрез неизразимо стенание!“ В такъв случай Светият Дух се моли за нас и ни идва на помощ в нашата слабост. Та нали така може да се проявява само една личност! А може би не? Ако някой се моли за теб и се застъпва - тогава е на твоя страна, той е твой приятел.

В Посланието към евреите 7:25 ни се казва, че Исус Христос е и наш Ходатай. Как можеш да загубиш, ако за теб се застъпват Светият Дух и Господ Исус? Да имаш от двете си страни такива сили и да не бъдеш спасен - за това е необходимо много голямо упорство и предубеденост!

Защо някой няма да бъде спасен за Божието царство? Защото съзнателно и постоянно се противопоставя на Божието действие. Не зная как сте вие в това отношение, но аз не бих искал да се противопоставям на Божието действие. Много бих желал да се изпълнят молбите на Господ Исус и на Светия Дух за мен.

В книгата „Откровение“ Йоан ни представя отново и отново, че Светият Дух има какво да каже на църквите. Например Откр. 2:7 - „Който има уши, да слуша що говори Духът към църквите!“ Светият Дух поверява нещо на църквите! Това е следващата проява на личността.

Според Евангелието на Йоан 15:26 Светият Дух също дава свидетелство. Някакво влияние трудно може да бъде свидетел! Когато си представим съдебен процес, когато си представим свидетели - това са винаги личности! Господ Исус каза: „Когато дойде Утешителят, Който ще ви пратя от Отца, Духа на истината, Който от Отца излиза, Той ще свидетелства за Мене“. При същия случай Господ Исус говори още и за други функции на Светия Дух: „А Утешителят, Светият Дух, Когато Отец ще прати в Мое име, Той ще ви

научи на всичко и ще ви припомни всичко, което Съм ви казал“ (Йоан 14:26). Господ Исус подчерта факта, че Светият Дух ще научи апостолите на това, на което Той не можеше да ги научи (защото не бяха способни да понесат), и ще им припомни всичко, на което ги научи, докато беше с тях (виж Йоан 16:12-14).

За друго действие на Светия Дух четем в Деяния на апостоли-те 16:6,7. Тези стихове разкриват авторитета на Светия Дух. „Защото Светият Дух им забрани да проповядват Божието слово в провинция Азия, когато минаваха през Фригия и Галатия. Когато стигнаха до Мизия, опитваха се да влязат във Витиния; но Исусовият Дух не им позволи“. В такъв случай Светият Дух е ръководил тяхното дело. Той е ръководил и упътвал първата църква.

В Деян. 13:2 четем: „Когато извършваха богослужение и по-стеха, Светият Дух им каза: Отделете Ми Варнава и Савла за де-лото, за което Съм ги призвал!“ Не зная как някой при четенето на този стих може да не забележи, че Светият Дух е личност! Той е най-големият авторитет в църквата. Същата мисъл намираме и в Деян. 20:28 - „Внимавайте над себе си и над цялото стадо, на което Светият Дух ви е поставил за стражи, за да бъдете пастири на Бо-жията църква, която Бог е спечелил с кръвта на Своя Син!“.

Можем да посочим още ред доказателства, че Светият Дух е личност. В Исая 63:10 ни се казва, че можем да Го наскърбим. В Пос-ланието към евреите 10:29 се говори за хора, които се подиграват на Светия Дух. В Деян. 5:3 се говори за излъгване на Светия Дух, а в Матей 12:31,32 сме предупредени да не говорим срещу Светия Дух. Но най-голямото доказателство, че Светият Дух е личност, на-мираме в Евангелието на Йоан 14:16,17. Светият Дух - Утешителят - трябва да дойде и да пребъдва с нас, да пребъдва между нас и в нас! Светият Дух дойде, за да пребъдва с нас. Не е ли това изуми-телно?! Той е вездесъщ, идва в Своята сила и любов, за да пребъд-ва с нас, докато живеем на тази земя.

Не сте ли пожелавали някога да живеете във времето, когато Господ Исус е бил на тази земя, когато Бог лично е живял между хората? Това трябва да е било изключително преживяване! Днес обаче имаме възможност да живеем на земята във време, кога-то между нас пребивава другата личност на Божеството - Светият

Дух. И защото не е ограничен от човешките възможности, може да присъства навсякъде - с теб, с всеки човек на тази земя! Той е с нас във всеки миг, всеки ден, ако нарочно не Го напуснем и не отхвърлим Неговата близост.

Светия Дух можем да признаем и приемем като личност теоретично. Много по-важно е обаче да Го приемем като личност, като свой Приятел чрез лично преживяване! Той е между най-добрите приятели, които можем да имаме тук на тази земя. Той е на наша страна. Той е наш Утешител при всички житейски обстоятелства.

Почувствал ли си вече някога, че се нуждаеш от този Утешител? Спомням си как веднъж се върнах в общежитието от института и започнах да се приготвям усилено за изпит. Сутринта, когато се събудих, казах на брата, с когото живеех: „Ех, да можех да си легна и да си отспя цяла седмица!“.

Точно същия ден тренирах на игрището овчарски скок. Прътът се пречупи и паднах на главата си. Имах сътресение на мозъка. Лекарят ми забрани да ставам от леглото цяла седмица. За това разбраха моите родители. И въпреки, че живеяха на 800 км от института, преди да помисля, че биха могли да пристигнат, те седяха до моето легло и ме утешаваха!

По същия начин действа и Светият Дух! Той винаги е на наша страна, винаги е близо до нас. Когато ти за първи път се бореше със себе си и после се реши за Исус Христос, Светият Дух беше до теб! Когато преживяваше разочарованието и борбите на ежедневието, Той беше до теб! Когато като порой те атакува неприятелят на спасението, тогава Светият Дух стоеше до теб, за да повдигне знамето ти в боя срещу неприятеля! Когато се опитваше да извоюваш победа в борбата и да спечелиш със собствени сили и накрая падна уморен, ти си мислил, че Бог вече може би няма да ти прости. Но Светият Дух беше с теб и те уверяваше в Божията любов и в желанието на Господ Исус да спаси всеки, който идва при Него.

Светият Дух стои до теб, Той е твой Приятел. Вярваш ли в това? Той е реално Същество от Божеството и днес иска да бъде твой Приятел! Колко точни са думите на известния химн: „Слава да бъде на Отца, Сина и Светия Дух!“. Той заслужава нашата прослава, любов и благодарност.

2

ДЕЛОТО НА СВЕТИЯ ДУХ

Това се случи в Аризона. Преди години църквата ни напусна член, който имаше много лични проблеми. Няколко години бе адвентист, но постепенно охладня, интересът му отслабна, докато накрая си отиде съвсем. Стана алкохолик. Често се напиваше и биеше жена си, децата, чупеше покъщнината в дома си. Загуби си работата и затъваше все по-дълбоко в дългове.

Една вечер бил „на дъното“ - вървял по улиците и си казвал, че ще свърши с всичко. Неусетно стигнал до една голяма палатка, в която се провеждало религиозно събрание. Без да мисли, влязъл вътре и застанал на последната редица. Преди да свърши службата, някой възложил ръце върху него - и както твърди той, приел кръщението на Светия Дух. Мигновено започнал да говори на непознат език - направо там, в палатката!

Получил дара на езика - и отгоре на това победил своя алкохолизъм! Престанал да бие съпругата и децата си и в живота си стигнал до голяма промяна.

Какво бихте казали за такъв случай? Има ли нещо, което ви смуцава в него? Или сте готови да посетите най-близкото петдесетно събрание, да опитате дали ще преживеете нещо подобно?

Всички очакваме идването на Светия Дух в пълнота, преди да се свърши благодатното време. Затова имаме няколко конкретни пророчества. Нека обаче да се замислим над следващия цитат от книгата „Евангелизъм“, с. 701: „Мнозина вярващи смятат изпращането на Светия Дух за бъдещо събитие; църквата обаче може да Го приеме още днес! Искайте, молете се за Него, вярвайте! Ние се нуждаем от Него и небето иска да ни Го прати!“

Ще си позволя да цитирам още едно изказване на Елън Уайт. То е от сп. „Ривю енд Херълд“, 1892 г.: „Абсолютно необходимо е всеки християнин да разбере какво значение има обещанието за Светия Дух, преди Господ Исус да дойде втори път на тази земя. Говорете за това, молете се, проповядвайте!“

Няма съмнение, че днес се нуждаем от Светия Дух като църква и като единици в своя живот. Обаче имаме предупреждение, че ще се появят имитации - имитации така подобни на истината, че биха измамили и избраните, ако това би било възможно (виж Матей 24:24). Как можем да различим фалшивата от истинската проява на Светия Дух?

Преди всичко не би трябвало да вярваме безкритично на всичко, което чуваме. Това е очевидно първата крачка в стремежа да избегнем измамата. Не е безопасно! Не вярвайте на нищо, докато сами не го проверите чрез Библията и не стигнете до убеждението, че е в съгласие с нея! Не е без значение и това, че заедно говорим кой как разбира и как гледа на определени истини. Истинската стойност на такива разговори обаче е в това, че възбужда нашия интерес и ни насърчава лично да изследваме и проверяваме. Никога не трябва да твърдим за нещо, че е истина само защото го е казал някой друг.

Коя е първата крачка, когато преценяваме дали преживяването на мъжа от Аризона е било от Бога или не? Да не обръщаме внимание на това, което някой ни разказва, дори да е убеден! Лично становище можем да заемем тогава, когато проверим цялата опитност, като сравним с това, което ни учи Библията за действието на Светия Дух.

Но трябва да отидем още една крачка по-нататък. Този подход е всъщност единственият безопасен начин, когато преценяваме дали нашите лични преживявания са от Бога или не. За истинността на нещо не можем никога да решаваме само въз основа на личен опит. Напротив, духовните си преживявания трябва да мерим и преценяваме чрез Божието слово!

Бог е оставил Своето слово да бъде написано за нас по две причини. Първо, за да получим информация, и второ, за да се свържем с Него. Не е достатъчно само интелектуално да разберем

определена информация, която Божието слово ни съобщава. Еднакво важно е да осъществим жива връзка с Исус Христос и да говорим с Него посредством Неговото слово и молитвата, за да може лично да ни осветява със Своята светлина! Тази двойна защита е единствената безопасна гаранция, че няма да попаднем в заблуда.

С това познание искам да ви поканя за подробно изследване на действието на Светия Дух. Също така искам да ви поканя и занаяпред да изграждате тясна връзка с Господ Исус, ако искате да разберете истините, които засягат заключителните събития на големия спор между Христос и Сатана.

Ако разберем истинското действие на Светия Дух, ще можем да разпознаем и сатанинските имитации. Как действа Светият Дух в живота на вярващия? Как действа Светият Дух в живота на грешника? Има ли някаква разлика в това?

На основата на личното ми изследване ще си позволя да ви представя четири различни прояви на Светия Дух, чрез които Той действа за спасението на човечеството. Ще ги отбележа накратко в тази глава, а после подробно ще ги развия в следващите.

1. Светият Дух убеждава света за грях. В Йоан 16:8 се описва това дело на Светия Дух. Неговото действие обхваща целия свят без изключение. Не отминава никого. Чрез Светия Дух Господ Исус - светлината на света - осветлява всеки човек, който се е родил на тази планета (Йоан 1:9).

2. Светият Дух действа за обръщането на грешника (Йоан 3:3-5). Исус Христос каза на Никодим: „Ако не се роди някой от вода и от Дух, не може да влезе в Божието царство!“ Подобна мисъл четем в Посланието до Тит 3:3-5: „Та нали ние бяхме някога си неразумни, непослушни, заблудени; бяхме роби на всякакви страсти и удоволствия, живеехме в злоба и ненавист; бяхме достойни за отхвърляне и взаимно се ненавиждахме. Но показа се добротата и любовта на нашия Спасител Бог: Той ни спаси не заради праведни дела, които ние сме вършили, но поради Своята милост; спаси ни с умиване, чрез което се новородихме за нов живот чрез Светия Дух!“ Значи Светият Дух извършва обръщането, новородението и вътрешната промяна. В Римл. 12:2 ни се казва, че до това се стига чрез обновяването на нашата мисъл.

3. Светият Дух очиства вярващия човек. В 1Йоаново 1:9 ни се казва: „Ако признаем греховете си, Той е верен и праведен до толкова, че ще прости нашите грехове и ще ни очисти от всяка неправда!“ Това става чрез Светия Дух. Обърнете внимание какво ни се казва в Еф. 3:16-19: „Заради богатството на Божията слава във вас Неговият Дух да усилва и утвърди вътрешния човек и чрез вяра Христос да пребивава във вашите сърца; и така, закотвени и закоренени в любовта, да можете да разберете с всички братя каква е действителната широчина и дължина, височина и дълбочина; да познаете Христовата любов, която надвишава всяко познание, и да се изпълните с всичката Божия пълнота!“ Човек, който преживява действието на Светия Дух, е укрепван в своята вътрешност, ако вярата дава възможност на Господ Исус да пребивава в неговото сърце. В текста от Йоан 14 гл. ни се припомня, че Господ Исус пребъдва с нас и в нас чрез Светия Дух, Който е дошъл на тази земя, за да Го замести.

В 1Кор. 3:16-19 ни се говори за нашето тяло като храм на Духа. Той пребъдва в нашето тяло и извършва Своето дело на очистване. Делото на очистването започва с обръщането, но това не значи, че всички проблеми с греха веднага се разрешават. Може би ще ни помогне следният боговдъновен коментар: „Грехът можеше да бъде отблъснат и победен само чрез мощното посредничество на третото лице на Божеството, което щеше да дойде не с умерена сила, а в пълнотата на Божията мощ. Духът осъществява извършеното от световния Изкупител. Чрез Духа се очиства сърцето. Чрез Духа вярващият става участник в Божието естество. Христос е дал Духа Си като божествена сила за побеждаване на унаследените и придобитите наклонности към зло“ („Животът на Исус“, с.374/671). В такъв случай Светият Дух със Своето присъствие трябва да очисти сърцето на християнина. Този процес започва с обръщането.

4. Светият Дух упълномощава и прави човека годен за служба. „Но ще получите силата на Светия Дух, Който ще слезе на вас, и ще Ми бъдете свидетели в Ерусалим, в цяла Юдея, Самария и чак до края на земята“ (Деян. 1:8). Четвъртата област на действие на Светия Дух следователно е да придава сила на християнското свидетелство, да дава ефективност на проповядването на еванге-

лието за спасение.

Не трябва да забравяме, че Светият Дух действа в отделните области на човешкия живот постепенно. Вярно е, че не можем да определим точната граница, където свършва едната област и започва другата; въпреки това обаче можем да твърдим, че Светият Дух върши в нас Своето дело постепенно. Никой не може да преживее обръщане, докато преди това Светият Дух не го е убедил в грях. Никой не може да преживее обръщане, докато преди това Светият Дух не го е убедил в грях. Никой не може да очаква кулминационната проява на Светия Дух - кръщението с Духа и упълномощаването за служба - докато не бъде очистен от греха. Точно затова е опасно, ако някой търси кръщението на Духа, всички Негови дарби и свръхестествени прояви, докато още не е преживял в своя живот новородението и очистването от греха.

Ако някой се остави да бъде примамен от изкушението да търси „съкратен път“ на този процес и демонстративни външни прояви, може би ще разбере, че Сатана с готовност заменя една форма, чрез която владее човека, с друга, друга следваща заблуда - с друга, и накрая човекът е в по-лошо състояние, отколкото е бил в началото. Книгата „Свидетелства за проповедниците“ казва: „Преди Петдесетницата учениците се приготвиха за идването на Светия Дух с това, че признаваха и оставяха своите грехове, истински се молеха и предаваха на Бога. До същия процес, но в много по-голяма степен, ще се стигне и днес!“ (с.507).

Трагедията на Лаодикийската църква се състои в това, че мнозина нейни членове са преживели само първата област на действие на Светия Дух - най-много и втората. Съзнават, че са грешни. Светият Дух ги убеждава за близостта на съда. Може би някога напълно са се предали на Бога и са опитали какво е това новородение. Никога обаче не са се стремили след това да търсят, да се молят и да желаят по-дълбок духовен живот!

Ще си позволя да ви представя още едно описание на действието на Светия Дух в нашия живот: „Христос е обещал да даде на църквата Си дара на Светия Дух. Това обещание принадлежи и на нас, както принадлежеше на първите ученици. Но както всяко друго обещание и то е дадено с известни условия. Има много хора,

които вярват и претендират за това обещание на Господ; те говорят ЗА Христос и ЗА Светия Дух, но не се ползват от тях. Не предават душата си да бъде ръководена и управлявана от Божиите сили. Ние не можем да служим на Светия Дух. Светият Дух си служи с нас. Чрез Него Бог работи в Своя народ така, че ние да желаем това и да го изработваме според Неговото благоволение (виж Филип. 2:13). Но много хора не желаят да се покорят на Божието ръководство. Искат сами да се управляват. Тази е причината, поради която те не получават небесния дар. Духът се дава само на онези, които чакат смирено пред Бога и търсят Неговото водителство и благодат. Божията сила очаква да бъде поискана и приета. Когато това обещано благословение се изиска с вяра, донася всички останали благословения“ („Животът на Исус“, с.375/672).

Ако правилно разберем отделните прояви на Светия Дух, ще имаме мерило да преценяваме големите действия на свръхестествените сили, които днес мнозина считат за действие на Светия Дух. Да не забравяме обаче, че тук става въпрос за много повече, отколкото само за информация! Имаме нужда реално да преживеем как Светият Дух ни въвежда във всяка истина. Нека да не изследваме този предмет само като теория с мисълта, че е достатъчно да разберем добре как действа Светият Дух, за да бъдем в безопасност от измами. В никакъв случай не е така! Жизнено необходимо е да преживеем действието на Светия Дух във всички области! Този небесен Дар може да получи всеки от нас при условие, че се молим за Него, желаем Го и се стремим все по-пълно да познаваме нашия Господ.

3

СВЕТИЯТ ДУХ УБЕЖДАВА ЗА ГРЯХ

Едно евангелизаторско общество преди години си постави за цел до 1980 г. да запознае всеки човек на земята с евангелието. Издаде малка брошура за четирите закона на духовния живот и желаше всеки човек да я получи.

Нашата църква се присъедини към тази програма. Тогава живеех със семейството си в малко градче, недалеч от нашето училище Юниън Пасифик Юниън колидж, в планините на Северна Калифорния. Ако нещо може да се обозначи с името „адвентен град“, то това би било най-подходящо за нашия случай. Църквата в града брои 2500 членове, а там живееха може би 40 неадвентни семейства.

В нашия случай не бе трудно да постигнем поставената ни цел. Точно по това време имах възможност да посетя град Бомбай в Индия. Съботата прекарах с шепата наши вярващи в този град, който броеше над 8 млн жители! Църквата в Бомбай не гледаше така оптимистично към постигането на определената цел. Можеха само да съберат ръцете си в молитва. Поставената цел бе просто над техните възможности.

Нека да размислим какво би станало, ако бихме успели да постигнем поне тази година определената за 1980 г. цел. Представете си, че бихме могли да запознаем всеки човек с Библията, нещо да му кажем за Исус Христос, за закономерностите в духовния живот и да се помолим с него. Би ли означавало това, че Божието дело е завършено? Дори на всеки човек да можехме да разкажем разбираемо за Исус Христос и да се помолим заедно с него, това не означава, че сме извършили всичко за него! Задачата не би била

изпълнена дори ако бихме му обяснили и тройната ангелска вест!

Целият свят може да бъде запознат (не само осведомен), че дадената информация му е необходима само чрез действието на Светия Дух. Светият Дух един ден изпратил Филип по пътя за пустинята, за да се срещне там по Божие поръчение с човек, който бил способен и готов да приеме вестта за Господ Исус (виж Деян. 8 гл.). Светият Дух даде на Анания адреса на Савел след голямото преживяване по пътя за Дамаск (виж Деян. 9 гл.). Пак Светият Дух забрани на апостолите да проповядват евангелието в Азия. Той знаеше, че в Азия още не бе настъпила подходяща обстановка за проповядване на вестта за Исус Христос (виж Деян. 16 гл.).

От друга страна бихме могли само да говорим за делото на Светия Дух - за това, че Той трябва да убеди света за грях - и при това да си седим със скръстени ръце и да не правим нищо; да чакаме Светият Дух да извърши всичко. Ако бихме заели такава позиция, бихме се освободили от изключителната привилегия да бъдем съработници с Бога и да преживеем с Него радостта от спасението на души.

Светият Дух иска да работи за спасението на хора чрез други хора. В Евангелието на Йоан 16:7 Господ Исус обеща на учениците Си, че ще дойде Утешител. Добре, обърнете внимание на думите: „... отида ли, ще ви Го пратя!“ В такъв случай Светият Дух трябваше да дойде при учениците и чак тогава те да заработят за спасение на души, които още не бяха чули радостната вест за Исус Христос. Нека сега да се спрем на текста от Евангелието на Йоан 16:7-11. Господ Исус започва Своето слово към учениците с думите: „Казвам ви истината“. Нима Спасителят не е говорил винаги истината?! Изглежда е искал да подчертае важността на това, което им казва по-нататък: „...за вас е по-добре Аз да Си отида; ако не“ отида, Утешителят няма да дойде при вас. Отида ли, ще ви Го пратя! Той ще дойде и ще покаже на света в какво се състои грехът, правдата и съдът: грехът е в това, че не вярват в Мене; правдата - в това, че отивам при Отца и вече няма да Ме видите; и съдът е в това, че владетелят на този свят е вече осъден“.

В такъв случай Светият Дух трябва да убеди света, че е грешен! За да приемем спасението най-много ни пречи чувството, че

всъщност от нищо не се нуждаем. Но това, от което най-много имаме нужда, е точно съзнанието, че наистина нещо ни липсва. Иначе нищо не би ни притегляло към Исус Христос и не би ни довело до желанието да приемем дара на спасението, което Той ни предлага. Колко пъти си се опитвал да убедиш някого, че има нужда от нещо и всичко е завършвало с разочарование! Ако Светият Дух не действа и не убеждава човека за грях, тогава е напразно всяко наше усилие, работата на всички проповедници, мисионери, родители и приятели. Ние не можем да убедим никого, че се нуждае от Спасителя. Това може да извърши в сърцето на човека само Светият Дух. Той знае също „графика“ на всеки човек.

В светлината на всичко това имаме двойна задача: първо - да молим Светия Дух да убеждава всички тези хора, с които се срещаме; второ - да Го молим да ни срещне с хора, които лично Той убеждава.

Изказването на Господ Исус в Йоан 16 гл. ни уверява, че Светият Дух ще убеждава света за грях. Неговото дело не е ограничено в определена област или група хора. Той има всесветска дейност и всесветска работа. Светият Дух не е пристрастен към никого. „Бог щедро раздава Своя Дух, за да може всеки човек да приеме средствата за спасение. Така Христос - истинската светлина - осветлява всеки човек, който идва на земята... Хората се лишават от спасение чрез своеволно отхвърляне на дара на живота!“ („ВБ“, с.262).

„Похвалените в съда от Христос може да са имали малки богословски познания, но са запазвали Неговите принципи!... Сред езичниците има такива, които се покланят несъзнателно на Бога, такива, на които светлината никога не е била занасяна чрез посредничеството на човек; и все пак те няма да загинат. Макар и да не познават написания Божия закон. Чули са Божия глас да им говори чрез природата и са вършили нещата, които законът изисква. Техните дела са доказателство, че Светият Дух е докоснал сърцата им и те ще бъдат признати за чедо на Бога!“ („Животът на Исус“, с.354/638).

Според думите на Господ Исус Светият Дух има за задача да убеждава за грях. След това обяснява какво разбира под думата „грях“: грехът е в това, че не вярват в Него (виж Йоан 16:9). Исус

Христос не казва, че ще бъдат изобличени за грях, защото някого са убили, откраднали или извършили прелюбодеяние. Не казва, че Светият Дух ще ги изобличи за грях, защото са престъпвали Божи закон. Казва, че ще ги изобличи за грях, защото не вярват в Спасителя, защото не Му се доверяват.

Ако за вяра считаме единствено разумното съгласие с нещо, тогава лесно можем да твърдим, че вярваме. Според Библията и дяволът има такава вяра! В Яков 2:19 се казва, че дяволът така вярва, че чак трепери. Когато Исус Христос е живял на земята, много пъти учениците Му са се съмнявали в Неговата божественост. За свещениците и фарисеите, както се вижда, е представлявало голям проблем да Го признаят за Месия. Простите хора, въпреки че с радост са слушали Неговите думи, често са говорили помежду си дали той е въобще пророк. Дяволът обаче е вярвал и често пъти е признавал, че Той е Христос, святият Божи (виж Марко 1:24).

Грехът, за който Светият Дух убеждава, представлява недостатъчно доверие или недостиг на вяра, която преминава през съгласието на ума и засяга същността на човека - неговото сърце. Светият Дух ни убеждава, че живеем като бунтовници против Бога, че се стремим да живеем по своему; при това не е важно какъв живот водим от гледна точка на моралността. Светият Дух ни води към правилното отношение, към близост с Господ Исус. От близостта расте и доверието, защото се запознаваме с Христос. Като Го опознаваме, ние ще Го обичаме и ще Му се предаваме.

Нашият най-голям проблем е да разберем собственото си положение. „Сърцето е измамливо повече от всичко и най-превратно; кой може да го разбере?!“ (Еремия 17:9). Много често се мамим, когато трябва да преценим своето положение. За мен не е трудно да разбера твоите грехове. Но когато става дума за мен - това е нещо съвсем друго! За теб също не представлява трудност да откриеш недостатъците и греховете на другите хора. Знаем ли обаче действителното състояние на собственото си сърце? Единствено Светият Дух може да ни отвори очите за това.

Веднъж при мен дойдоха родителите на едно трудно момче и ме помолиха да им дам съвет. Говорихме за това, че може би са били прекалено строги към детето си и дали самите те не са при-

чина за някои от неговите проблеми. Говорихме за принципите на възпитанието - за това, че няма строго определена граница колко можем да изискваме от детето, ако обаче детето знае, че го обичаме и че го приемаме като пълноправен член на семейството. От друга страна, можем да се отнасяме към детето с „мили очи“, но ако то няма увереността, че го приемаме и обичаме, сигурно ще има проблеми.

Говорихме за тези условия, но родителите казаха: „Нашето момче сигурно знае, че го обичаме и е напълно убедено в това!“ Майката решително поклати глава, бащата обаче - по-бавно. Първото нещо, в което се убедих, беше, че за малко щяха да се скарат в моята канцелария дали тяхното дете знае, че наистина го обичат.

Ние, които познавахме това семейство, знаехме, че момчето въобще не бе сигурно дали родителите му наистина го обичат. Самите родители обаче бяха последните, които осъзнаваха това. От всичко човешкото сърце е най-измамливо! Всички сме майстори на самоизмамата. Единствено Светият Дух може да ни убеди за греха, да премахне маската от лицето ни, за да разберем какви сме наистина и че неизбежно се нуждаем от Божиата милост.

Светият Дух действа върху нас, за да открием своето окаянство и после да ни представи Господ Исус като отговор на нашите нужди. Един типичен пример за действието на Светия Дух са случаите на Петдесетница. Те са описани в Деяния 2 глава. Тогава проповядваше Петър. Започна с историята, продължи с родословието, есхатологията и накрая цитира от книгата на пророк Йоил. Когато обаче стигна до ядрото на вестта и говореше за Исус Христос, Който умря на кръста, но възкръсна от мъртвите, Библията ни открива, че слушателите били „ужилени в сърцата си“. Те прекъснаха Петровата проповед и сами подканиха към решение: „Какво да правим, братя?“ Какво да правим?! Те бяха убедени какво да правят. До това убеждение стигнаха, когато Петър издигна и прослави Исус Христос.

Това бе правилна покана за решение. Върху техните чувства повлия не някаква особена среда, не сантиментални случаи, нито пленителна музика. Действаше Светият Дух. И в един ден се обърнаха три хиляди души!

Можем да бъдем благодарни за първата мощна проява на Светия Дух - убеждаването за грях. Но делото на Светия Дух не свършва дотук. И това е добра вест! Не е достатъчно мечът на Духа да проникне в сърцето и да убеди човека колко е важно и необходимо спасението. За да достигнем до него, трябва не само да видим своите нужди, но и изхода от своята недостатъчност. Светият Дух продължава да действа върху нас и по-нататък. Няма да ни остави ранени и кървящи! Той наранява, но после превързва и лекува! Неговият меч прониква дълбоко, но после ни дава своя „елей“ и „вино“, за да ни излекува напълно.

Желая ти днес Светият Дух да те обвини и да те убеди за грях, че не се доверяваш на Бога, че живееш, без да се съобразяваш с Него; при това въобще не те интересува дали смяташ своя живот за добър или за по-малко добър! Колко благодарен трябва да Му бъдеш, че с това убеждение за грях Неговото дело започва едва сега!

4

СВЕТИЯТ ДУХ ВОДИ КЪМ ОБРЪЩАНЕ

Раждаме се в свят на грях. Светостта и връзката с Бога не носят никаква радост на необърнатия човек. Това е проблемът и следствието на факта, че се раждаме грешни. Същевременно обаче идваме на света с непреодолимото желание да почитаме някого или нещо. И всички хора, без съмнение, почитат някого или нещо, най-често себе си. Затова например днес са така популярни различните телевизионни звезди. Нуждата се ражда от вакуума в човешкото сърце, което иска да почита нещо. Този вакуум, това желание Бог е вложил в човешкото сърце! Докато не открием за себе си истината на евангелието, целия си живот ще преживеем в почитане на неща, на хора или на себе си, но никога няма да бъдем удовлетворени.

Никой никога не може да преживее новородението, докато Светият Дух не го убеди, че почитането на неща, на хора или на самия себе си няма смисъл! Светият Дух води грешника до убеждение, че се нуждае от нещо по-добро и до познание какво е това „по-добро“. Води го до преценяване и до съзнателно решение.

Втората област на действието на Светия Дух - обръщането - могат да преживеят само хора, които са преживели първата дейност на Светия Дух - били са убедени, че се нуждаят от нещо, че нещо им липсва. Светият Дух убеждава света за грях. Той води грешника до обръщане.

Що се отнася до нашето физическо раждане, нямаме ни най-малка възможност за избор. Против това, надявам се, никой

не може да възрази! Някои хора са нещастни, че нямат възможност за избор, що се отнася до идването им в този свят на грях. В това всички сме в еднакво положение. Едно е сигурно - че Бог не е отговорен за греха в нашия свят, а за това, че сме получили живот - въпреки че и нашите родители имат дял в този процес. И тъй като Бог е първопричината и Дарителят на живота, Той носи първостепенната отговорност за това, че сме се родили.

И не само това - Бог пряко е отговорен за това, че нашето сърце пулсира, че и днес сме живи. Той поддържа живота ни тук на земята, докато не изчерпим своя дял от определеното ни време (виж Пс. 90:10). Бог обаче е гарантирал, че имаме възможност за избор поне в една област - за нашето второ раждане - обръщането.

Тук виждаме голямата разлика между нашия живот и земния живот на Исус Христос. Той физически се роди по собствен избор. Според доклада на Писанието Божият Син и Неговият Отец са решили векове по-рано, че Христос ще се роди в този свят на грях и ще стане Спасител на човечеството. Господ Исус се роди по-иначе, отколкото се раждаме ние, хората. Евангелистът Лука ни докладва за това в Лука 1:35. Интересно е да проследим доколко Бог ни е позволил да разберем тайната на въплъщението на Исус Христос.

Ангелът сподели с Мария голямата новина. Тя бе объркана. Разбра вестта на ангела, че ще има дете, но не можа да разбере как ще стане това. Ангелът и обясняваше: „Върху тебе ще слезе Светият Дух и силата на Всевишния ще те осени; затова и твоето Дете ще бъде свято и ще се нарече Син Божий!“

Няколко месеца по-късно ангелът съобщи същата вест и на Йосиф, успокоявайки неговите съмнения относно Мария. „Но когато го завладя тази мисъл, ето ангел Господен му се яви в сън и каза: Йосифе, сине Давидов, не бой се да приемеш Мария за своя жена, защото това, което е заченато в нея, е от Светия Дух!“ (Матей 1:20).

Господ Исус имаше вродено различно от нашето естество, нали се роди от Светия Дух! Той се роди „свят“, докато ние не сме природно святи. Евангелието обаче ни съобщава изключителна вест - това, което отличаваше раждането на Господ Исус, ние, хората, можем да получим чрез новородението! И ние в определен момент можем да решим дали искаме да се родим от Духа или не.

В Посланието към ефесяните 2:1,4-7 се казва, че Бог ни „събужда“ за нов живот.

Най-пълно новородението е описано в третата глава от Евангелието на Йоан. Нека да си припомним само стиховете 3-5. Сигурно си спомняте, че Никодим отиде през нощта след Исус, за да говори тайно с Него. Спасителят незабавно му показва каква е най-голямата му нужда. „Исус му отговори: Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой отново, не може да види Божието царство. Никодим Му каза: Как може човек да се роди, когато е вече стар? Не може да влезе в тялото на своята майка и да се роди повторно! Исус отговори: Истина, истина ти казвам, ако не се роди някой от вода и Дух, не може да влезе в Божието царство!“ Интересно е да се отбележи, че Исус се съобразяваше с естеството на Светия Дух, когато става въпрос за новородението. Не насилваше Никодим, за нищо не го принуждаваше. Не се опитваше да го спечели, за да се кръсти веднага следващата седмица. Изнесе на Никодим най-пълната „лекция“ за новородението и после остави Светият Дух да върши Своето дело. Три години Никодим чакаше и се колебаеше. Външно нищо не се променяше, но Господ Исус знаеше какво прави. Дойде моментът, когато Никодим с готовност се предаде на Бога и прие Исус Христос като личен Спасител.

Ако изследвате в книгата „Животът на Исус“ главите за Никодим и за самарянката при кладенеца, ще получите определение за новородението в четири точки: първо - то е свръхестествено дело на Светия Дух; второ - променя отношението ни към Бога; трето - дава на човека нова способност да познава Бога, която по-рано не е имал; и накрая четвърто - води към нов живот, до охотно послушание към всички Божи изисквания. Забележете - води към доброволно послушание! Това е доказателство, че се е стигнало до нещо, което е променило човешката същност, а не само до решението човекът да очисти своята външност. Основното е, че разбираме как нашата воля се уеднаквява постепенно все повече и повече с Божията воля. Това е постепенен процес - не е нещо, което се извършва от днес за утре.

Неразбирането на две действителности предизвиква често пъти разочарование у хората, които са се предали на Бога. Пър-

вата заблуда е представата, че обръщането е пълна и мигновена промяна на живота. Когато човек с такава представа разбере, че след него преживява същите изкушения и борби, както и преди него, лесно стига до заключението, че това не е било „истинско“ обръщане. Предава се и чака нов „случай“. При обръщането става въпрос преди всичко за промяна в отношението, промяна в посоката на живота.

Следващата заблуда е, че обръщането е еднократно решение - човек решава и това е за цял живот! Обръщането е всекидневен процес. Господ Исус ни приканва всекидневно да вземем кръста си. „Когато търсиш Господа и преживяваш обръщането всеки ден... Бог ще смълчи твоето ридание, ще отстрани твоите трудности и ще разреши всички проблеми, с които се срещаш“ („Мисли от планината на блаженствата“, 101).

И двете грешни становища за обръщането могат да се преодолеят лесно, ако разберем какво представлява всъщност то. В Римл. 12:2 се казва, че това е обновление на нашата мисъл. В Еф. 4:22-24 се говори също за обновяване на мисълта. Новорождението, обновлението влияе върху нашата мисъл. Това не е някакъв магичен процес, който би проникнал от небесата в нашия живот. Това е по-скоро обновление на нашата мисъл, на нашето отношение - продължаващо поучение в духовните неща. Ние почитаме Бога най-напред в нашата мисъл. В отношението Си към нас Той никога не заобикаля нашия разум. Само врагът на Бога и хората използва насилието и му е все едно какво си мислим, щом сме готови да му се подчиним. Бог обаче желае само разумна и съзнателна служба.

Това е един от основните принципи, които отличават истинското действие на Светия Дух от имитацията. Светият Дух никога не заобикаля и не изключва човешката мисъл, не въздейства само на чувствата: не въздейства на човека само чрез външно докосване с необуздани и неконтролируеми прояви.

Книгата „Животът на Исус“ описва този процес с думите: „За да Му служим правилно, трябва да бъдем родени от божествения Дух. Това ще очисти сърцето и ще обнови ума, давайки ни нови способности да познаваме и обичаме Бога“ („Животът на Исус“, с.95/189).

Как се стига до новородението? В 1Петрово 1:23 ни се казва: „Нали се родихте отново не от тленно семе, но от нетленно, чрез живото и вечно Божие слово?“ Светият Дух извършва новородението чрез Божието слово. Той не заобикаля и не слага настрана Божието слово - Библията! Във 2Петрово 1:4 ни се припомня, че чрез Божието слово „ставаме участници в Божието естество“. Книгата „Пътят към Христос“ описва този процес по-подробно: „Исус Христос умря за нас и сега ни предлага да вземе нашите грехове, а да ни даде Своята праведност. Ако Му се отдадеш напълно и Го приемеш като твой Спасител, тогава колкото и грешен да е бил твоя живот, заради Него ти биваш считан за праведен. Христовият характер застава на мястото на твоя характер и ти биваш приет от Бога така, като че ли никога не си съгрешавал“ („Пътят към Христос“, с.63/62). Това е радостната вест! До нея стигаш, когато преживееш новородението.

Някои хора са се опитвали да съкратят новородението, като влагат в него смисъл само като на някакъв юридически акт, чрез който само се очистват небесните доклади за човека. Съвсем сигурна си остава истината, че сами не можем да извършим нищо, за да бъдем спасени. От друга страна е истината, че не всеки човек ще бъде спасен, въпреки че Христовата жертва е достатъчна за всички. Жертвата на Исус Христос има смисъл за грешника само ако той я приеме. Ние приемаме тази жертва, когато се подчиним на Светия Дух и познаем, че сме неспособни и сме напълно зависими от Бога за спасението си.

Как се стига до новородението? Ето цитат от книгата „Животът на Исус“: „... Христос постоянно работи в сърцето. Постепенно, може би несъзнателно за човека, се създават влияния, които целят да привлекат душата при Христос. Те може да се получат от размисъл за Него, чрез четене на писанията или чрез слушане на Словото от проповедник. И в един миг, когато Духът дойде с по-ясен призив, душата се предава с радост на Исус. Мнозина наричат този процес внезапно обръщане към Бога, но той е резултат от дългото умоляване на Божия Дух“ („Животът на Исус“, с.86/172).

Ние не можем да „обърнем“ никого, но можем да се присъединим към действието на Светия Дух, като представяме на хората

около нас Исус Христос. Ще споделим с тях истините, които сме намерили в Божието слово, като поканим хората, които се интересуват от духовни неща там, където се проповядва Божието слово.

Преживял ли си вече обръщането? Обърнал ли си се към Бога днес? „Никой не е жив християнин, докато всекидневно не преживява духовните неща. Всеки жив християнин ежедневно ще расте в духовния живот. Докато расте..., преживява обръщане към Бога всеки ден“ („Свидетелства“, т.2, с.505).

Знаеш ли със сигурност дали си преживял обръщането? Имаш ли сигурността, че си преживял обръщането днес? Ние не се обличаме с новия живот - той се приема! Но сами можем да разберем дали сме приели Божия дар - делото на Светия Дух в своя живот. Ще си позволя да ви представя няколко признака на новорождението.

1. Исус Христос център и фокус ли е на твоя живот? „Който има Сина, има тоя [„вечен“ – бел.ред.] живот; който няма Божия Син, няма тоя живот“ (1Йоаново 5:12). Книгата „Пътят към Христос“ ни посочва два показателя, според които можем да познаем дали сме християни: За кого обичаме да говорим. За кого обичаме да мислим? (виж „Пътят към Христос“, с.59/58).

Не е трудно да кажем, че обичаме Исус Христос, когато някой ни попита. Как обаче ще го докажем? Колко време наистина прекарваме в близост и в разговор с Него? Ако Господ Исус е център и фокус на нашия живот, тогава целият ни живот ще се повлияе от отношението ни към Него. Той ще бъде за нас на първо място във всичко. Ще бъде за нас първият, при Когото ще търсим разбиране, и последният, на Когото не бихме искали да отделим време.

2. Интересуваш ли се истински от Божието слово? В 1Петрово 2:2 ни се казва, че трябва като новородени деца да копнеем за нефалшифицираното (първоначалният гръцки термин означава „просто“) мляко на Божието слово. Чувстваме ли глад? Можем ли съзнателно да се решим, че ще изследваме Божието слово, че ще поставим там, където действа Светият Дух? Ако не преживеем новорождението, стремежът да приемаме духовна храна ще бъде за нас много трудна и непривлекателна задача. Първото, което човекът усеща след раждането си, е гладът. Единият от даровете,

които Светият Дух внася с чудото на новородението, е новата способност да познаваме Бога.

3. Водиш ли целенасочен и съзнателен молитвен живот? Новороденият християнин има желанието да разговаря с небесния Отец и с Неговия Син Исус Христос. Отглежда и подхранва връзката си с Бога (виж Йоан 17:3). Молитвата е „дишането на душата“. След раждането е много важно да започнем да дишаме! И във физическия, и в духовния смисъл на думата животът без дишане е много краткотраен.

4. Живееш ли своята религия всеки ден? „Който иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си, нека носи кръста си всеки ден и нека Ме следва!“ (Лука 9:23). Духовният живот не може да бъде ограничен до няколкото часа на съботата. Духовният живот - това е стил на живота, живот с Бога всеки ден, всеки час.

5. Съзнаваш ли своята греховност? Опитал ли си как Светият Дух върши Своето дело в твоя живот? Убедил ли те е, че си грешен и че се нуждаеш от Спасител? Колкото повече се приближаваме до Господ Исус, толкова повече съзнаваме своята греховност. Винаги, когато имаме чувството, че сме достигнали святост и праведност, това показва, че имаме духовни проблеми.

Това не означава, че ще грешим съзнателно и занапред. Докато живеем обаче ние сме постоянно грешни и зависими от очистващата сила на Спасителя. „В Христос ли сте? Не сте, ако не се смятате за грешници, безпомощни и осъдени грешници!“ („Свидетелства“, т.5, с.48).

6. Имаш ли вътрешен мир? Мирът спада към първите плодове на Духа, които трябва да се проявят в живота на новородения християнин. „И щом сме оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос“ (Римл. 5:1). Вътрешният мир, който вкусваме - без оглед на външните проблеми - е доказателство, че сме преживели новородението.

7. И накрая, имаш ли желание да разказваш на други хора за новия живот, който си намерил в Христос? Книгата „Пътят към Христос“ ни казва съвсем ясно: „Веднага щом човек дойде при Христос, в сърцето му се поражда желание да извести и на други какъв скъп приятел е намерил в лицето на Исус. Спасяващата и освещаваща

истина не може да се заключи в сърцето. Ако сме облечени с Христовата правда..., не ще можем да се сдържаме и няма да мълчим..., ще имаме какво да разкажем!“ („Пътят към Христос“, с.80,81/78).

Новорождението е изключително духовно преживяване и доказателство за силата на Светия Дух. Но не трябва да спрем дотук. Един от проблемите на Лаодикийската църква е в това, че нейните членове преживяват действието на Светия Дух само в първите две области. Те са убедени за своята греховност, приемат Божията оправдаваща милост, преживяват новорождението. Светият Дух обаче иска да води човека и по-нататък. „Когато хората се обърнат, тяхното спасение още не е довършено. Трябва да тичат в състезанието; чака ги тежка борба..., трябва да воюват в боя на вярата... в тази борба няма почивка, тя е доживотна“ („Моят живот днес“, с.313).

Спасението е нещо повече от оправдание. То обхваща също и освещението. Означава нещо повече от прощението - предлага и сила за послушание, сила за служба. Това ни води до третата област на действие на Светия Дух - Светият Дух очисти вярващия.

5

СВЕТИЯТ ДУХ ОЧИСТВА

Страхувал ли си се някога, че си извършил непростимия грях? Може би не си бил сигурен какво всъщност е непростимият грях. Не си ли обещавал на Бога някога, че ако ти прости още веднъж, вече няма да извършиш определен грях? Но отново си пропадал и дори след това не си имал вече желание да се молиш, не си имал смелост?! Не те ли е стреснала някоя проповед, която убедително - на основата на знаменията - ти е показала, че идването на Исус Христос е близо? Ако някое от посочените по-горе неща ти припомня нещо от твоето лично духовно преживяване, може много да те зарадва и насърчи вестта, че Светият Дух действа в още една област - очиства вярващия човек.

Въпросът как Светият Дух очиства човека принадлежи към точките на християнското вероучение, с които вярващите се занимават най-малко, поради което и го разбират най-малко. За процеса на обръщането, за първите крачки, които водят човека от открития бунт срещу Бога до предаване на Исус Христос, са написани вече много книги, композирани са много духовни песни. Те ни припомнят за християнската надежда, за Божието царство, за наградата на Божиите деца и скорошното идване на нашия Спасител.

Мнозина от нас живеят някъде между тези събития. Повечето членове са се предали на своя Бог - иначе не биха станали членове на църквата. Изглежда не е необходимо да доказваме надълго, че не сме встъпили в Божието царство. Казано на теологичен език - до определена степен сме разбрали оправданието и сме се устремили към прославянето. Но как сме по отношение на посвещението? А послушанието, победата над греха и християнският начин на живот?

Много сме говорили за послушанието в смисъл какво изисква законът и „какво“ според писанието е правилно или неправилно. Много малко обаче сме се занимавали с въпроса „как“. Ако не разбираш как можеш да стигнеш до послушанието, тогава колкото по-добре разбираш какво е или не е правилно, толкова по-голямо разочарование и вътрешна несигурност преживяваш!

Някои хора имат впечатлението, че щом някой публично изповяда вярата си в Господ Исус или се остави да бъде кръстен, всичко останало идва автоматично, ако човек е искрен. Особено за мнозина млади хора сигурността за спасението, която преживяват, получавайки оправданието, е много кратковременна. Скоро те разбират, че имат същите проблеми, същите изкушения, същите слабости, както преди да се решат да следват Исус Христос. Объркани и разочаровани, те често пъти стигат до мнението, че всъщност въобще не са преживели новородението. И после обезсърчени чакат нов случай, за да се опитат отново да открият „вълшебното упътване“ за това, как да „функционира“ в техния живот новородението.

Тези противоречия и неприятни чувства се преживяват не само от млади хора. Всъщност и много стари членове никога не са открили как да решат проблема с греха в своя живот.

Нашите пионери в началото на адвентното движение са имали дълбока, съзнателна, лична връзка със своя Господ. Те са оформили също и най-важните точки на вероучението, които изграждат основата на вярата на църквата на адвентистите от седмия ден. С течение на времето в църквата е навлизола нова генерация, която е заемала местата на своите предшественици. Често обаче новата генерация приема само вероучението, без да се стреми към лично преживяване на вярата, каквото са имали техните бащи. Така започнал да се шири формализмът и проблемът за спасението чрез дела; църквата „изсъхнала“ като върховете на Гелвуе (2Царе 1:21).

А когато дойде трета и четвърта генерация членове на църквата, те не само че нямат лично отношение към Исус Христос както техните предци, но дори не виждат вече стойността и важността на основните верски принципи на църквата. И това е причината, поради която много млади хора напускат нашата църква и търсят

смисъла на своя живот в нещо друго.

Тези пък, които остават в нея, след много неуспешни опити стигат накрая до убеждението, че освещението е дело за цял живот. И се надяват, че един прекрасен ден, преди да умрат, някак ще го изработят. Когато разберат краткостта на времето и близостта на заключителните земни събития, повечето се опитват да приспособят теологията към собствената си християнска практика и стигат до заключението, че животът на падения и неуспехи е най-доброто, което Бог им предлага.

Ако искаме да разберем правилно как Светият Дух очисти нашето сърце от греховете, трябва най-напред да дадем определение какво е грях. Ако искаме да преодолеем греха, необходимо е не само да му дадем определение, но и да се научим как да го превъзмогнем.

Тогава нека най-напред да определим какво представлява грехът. Чували ли сте някога текста от 1Йоаново 3:4: „Грях е пресъпване на закона“? Това е всъщност един от най-често цитираните стихове в Библията. Нека да си припомним други два текста. Римл. 14:24 - „Всичко, което не е от вяра, е грях“, както и Евангелието на Йоан 16:9, където Господ Исус обещава, че Светият Дух ще изобличи света за грях. После обяснява: „Грехът е в това, че не вярват в Мене“.

Ако грехът не е нищо повече от престъпване на закона, какво би трябвало да направим тогава за своето спасение? Да спазим закона! Ще ни спаси ли спазването на закона? Можем ли да разрешим проблема „грях“ чрез морал или се нуждаем от Спасител?

Нека да размислим за момент как въобще започна грехът. Дискутирали ли сте вече върху това, кога Ева извърши греха - кога то взе в ръка забранения под, кога го опита или кога се отдалечи от Адам? Нека не забравяме, че грехът започна в Луцифер, а не в Ева. В какво се състоеше проблема на Луцифер? Дали започна да работи в събота или да краде от градината на съседа? Какво ни казва за това Библията? Четем в Исая 14:13,14 - „А ти казваше в сърцето си: Ще възляза на небесата; ще възвиша своя трон над Божиите звезди..., ще се меря с Всевишния“. Луцифер сгреши, когато престана да разчита на Бога и започна да разчита на себе си.

До това се стигна, когато той напусна отношението на доверие към своя Творец и започна да се стреми да бъде независим, да бъде бог сам за себе си.

Същото преживяваше и Ева. Сатана ѝ предложи същото изкушение, което накара самия него да излезе от пътя: „Ще бъдете като Бога“ (Бит. 3:5).

Тогава същността на греха е стремежът да бъдеш зависим само от себе си, което води до отделяне от Бога. Престъпването на заповедите е само последица и проява на греха. Нека да се върнем отново към 1Йоаново 3:4 и да разгледаме целия текст още веднъж: „Всеки, който върши грях, действа и против Божия закон“. Всичко, което ни отдалечава от зависимостта с Бога и ни позволява да разчитаме само на себе си, ще ни доведе също и до престъпване на Божия закон, „защото грях (живот, независим от Бога) е престъпване на закона“. Целта на Божия закон тогава е да ни покаже, че зависим от Бога, а не от себе си. Винаги, когато се отделяме от Бога и се опитваме да бъдем богове, закономерно ще престъпваме Божия закон.

Основната предпоставка за оправданието чрез вяра в Исус Христос е познанието, че всеки човек без Христос няма никаква правда. „Грешният човек може да намери надежда и оправдание само в Бога. Човек е праведен само тогава, когато вярва в Бога и поддържа жива връзка с Него“ („Свидетелства към проповедниците“, с.367).

В Йоан 15:5 са цитирани думите на Господ Исус: „Без Мене не можете да сторите нищо“. А във Филип. 4:13 се казва: „Всичко мога в Христос, Който ми дава сила“. Нека съберем заедно тези два стиха и ще получим концепцията за спасението чрез вяра. Ако без Христос не можем да направим нищо, а с Него - всичко, за нас остава една-единствена задача: да бъдем с Него. Йоан 17:3 отбелязва думите: „Вечният живот е в това - да познаят Тебе, единия и истинен Бог, и Този, Когото Си пратил - Исус Христос“.

Всъщност грешници сме станали още с това, че сме се родили такива. Пс. 58:3 - „нечестивите са се откъснали от майчината утроба още, от майчиния живот лъжците са се впуснали в блуден път“. Пс. 51:7 - „Ето, родих се в нечестие и в грях ме зачена майка ми“.

Според Йоан 3 гл. Господ Исус каза на Никодим, че ако не се родим отново, не можем да видим Божието царство. В такъв случай с нашето първо рождение нещо не е наред.

Грехът е отделяне от Бога и зависимост от себе си. Правда можем да получим единствено чрез свързване с Исус Христос, чрез отношение на вяра към Него. Човек е праведен само дотолкова, доколкото поддържа връзката с Исус Христос. Връзката с Господ Исус поддържаме преди всичко с това, че всеки ден говорим с Него, че Му се предаваме да ни води, вместо сами да се опитваме да ръководим своя живот. Това изисква всеки ден, преди всяко друго занимание, да посвещаваме време на своя Господ.

Обръщането започва с всекидневно „търсене“ на Исус Христос. Чрез обръщането получаваме ново сърце. Това се проявява чрез нова способност да познаваме и обичаме Бога. Както си припомнихме в предните глави, получаваме ново отношение към Него. Това в никакъв случай не означава, че от момента на обръщането никога вече няма да извършим грях, няма да се провиним и да се разочароваме. И точно тук възниква място за сериозни недоразумения.

„Новата теология“, за която много се говори в последните години, казва: „Естествено, че и след обръщането падаме и грешим. В действителност ние ще грешим чак до мига на прославянето. Ако и да не вършим съзнателни грехове, определено грешим несъзнателно“. Застъпниците на това „ново“ учение предлагат всъщност следното разрешение за нашия проблем: „Не се измъчвайте заради греха! Та нали това е нашето естество и ще бъде такова чак до мига на прославянето. Нека да се доверим на застъпническата жертва на Господ Исус и да вярваме, че Неговата правда ни прикрива, докато Господ не дойде и не отстрани греховете от нашето сърце“.

Други вярващи мислят, че с всяко пропадане в греха загубват спасението. Твърдят, че „истински обърнатите“ и „истински искрените“ хора след своето обръщане преживяват само победи над греха. Последователите на това становище смятат, че човек трябва да положи голямо усилие в борбата против греха, за да се опази от него. Мислят си, че срещу греха и изкушението чо-

век трябва да застава постоянно със стиснати зъби в стремежа да не направи нищо лошо. Те твърдят, че човек, който е сгрешил, не може вече да моли Бога за прошка. Някои застъпници на това мнение правят заключение от старозаветните служби в светилището, че Бог не прощава „съзнателни“ грехове, но само грехове, които човек върши, без да иска.

Аргументите на тези крайни мнения са дълги и сложни. Говорят надълго за въпроси, свързани с Христовото естество, съвършенство и т.н. Нека обаче да погледнем на едно трето решение. Ще се опитам да го представя колкото е възможно по-просто, а „теологичните дълбочини“ ще оставя за друг случай.

За да разберем по-добре споменатите по-горе проблеми, ще си послужи с въпроси и отговори:

1. Може ли човек, който искрено и напълно се е предал на Исус Христос, да сгреши някога?

Нека да потърсим библейски отговор. Да погледнем как бяха в това отношение апостолите. Три и половина години ходеха и говореха с Господ Исус. Още в горницата, в навечерието преди разпятието на своя Господ се караха и препираха кой от тях да заеме най-високо положение. Бяха ли преживели обръщането? Нали Господ Исус им беше казал, че техните имена са записани в книгата на живота (виж Лука 10:20)! Лекуваха болни, очистваха прокажени, изгонваха бесове, възкресяваха мъртви в името и силата на Исус Христос; въпреки това обаче постоянно имаха проблеми с греха.

Нека да погледнем на значителните личности в Стария завет. Моисей преживя обръщане - на планината говореше с Бога лице с лице и беше така сигурен за своето спасение, че го предложи като жертва пред Бога в замяна на блуждаещия и грешащ Израил. Допусна обаче грях на самите граници на обещаната земя.

Давид в определено време бе наречен „мъж по сърцето на Бога“; по-късно обаче извърши прелюбодеяние и убийство в резултат на своето отношение към Витсавее.

Гедеон под влиянието на Божия Дух си избра триста мъже със стомни и факли и извоюва за Израил голяма победа. По-късно тази победа така го заслепи, че вече не се задоволяваше с първоначалната си работа на земеделец. Реши, че ще бъде свещеник, което

беше служба изключително само за левити.

Библията нарича Авараам „Божия приятел“. Той дотолкова се доверяваше на Бога, че бе готов да напусне родния си град и страна и да отиде в непознат край. Позволи си обаче да се договаря с Бога за съдбата на Содом. Излъга, че Сара е само негова сестра.

Илия стоеше на Кармил безстрашно на Божията страна; неговата вяра обаче го напусна в същия ден, когато му се закани една жена.

Ной сто и двадесет години строеше неустрашимо кораб, въпреки подигравките на невярващите си съвременници; след потоп обаче го намираме опиянен от алкохол.

Можем да проследим и други слаби и грешащи мъже - Самсон, Йона и Валаам - и да се учудваме как е възможно изобщо да получат титлата „Божия пророк“! Тогава допуснали ли са грях хора, които наистина са се предали на своя Господ? Да, допуснали са.

2. Означава ли това, че послушанието не е възможно?

Точно тук много често се стига до недоразумения. Ако библейските герои са допускали падения и са грешали и след обръщането, означава ли това, че нямаме никаква надежда? Не е ли възможно послушанието? Въобще нужно ли е? Не е ли важно? ДА, ДА, ДА!

Дебело подчертайте в ума си, че послушанието е достижимо! Послушанието е необходимо! Послушанието е крайно важно!

3. Представя ли ни Библията въобще някого, който не е грешил след своето обръщане?

Да, Библията ни описва такива единици. Не бяха много - Енох, Елисей, Даниил. Бяха само няколко! Но достатъчно, за да докажат, че човек може да постои и никога да не се отклони от първоначалното предаване на Бога, въпреки че трябва да живее в грешна среда.

4. Защо тогава е така? Ако човек има възможност да победи греха, защо не побеждава винаги? Отговорът лежи в закономерността, която бихме могли да наречем „толкова дълго, докато...“. Когато отидем при Христос и Му се отдадем, ние сме Му се отдали напълно. Отдаването не може никога да бъде частично. То е „или - или“! Или сме се предали на Бога, или не сме! Или разчитаме на

Бога, или само на себе си! Тук няма среден път.

Докато сме отдадени на Бога, грехът няма никаква сила над нас. Ние сме освободени не само от лошите дела, но и от желание за зло. Цитат от книгата „Животът на Исус“ гласи: „Всяко истинско послушание идва от сърцето. Христос работеше от сърце. Ако сме съгласни, Той ще се уеднакви с нашите мисли и цели и така ще съчетае сърцата и умовете ни и ще ги слее в послушание спрямо Неговата воля, че когато Го слушаме и Му се покоряваме, ние просто ще изпълняваме собствените си подбуди. Волята, облагородена и осветена, ще намира най-голяма наслада, като извършва Неговата служба. Когато познаваме Бога така, както имаме радостта да Го познаваме, животът ни ще бъде живот на постоянно послушание. Оценяването на Христовия характер и близостта ни с Бога ще ни накарат да намразим греха“ („Животът на Исус“, с.372/668).

Всичко, което Бог ни предлага, Той ни го дава на разположение още в началото на нашия християнски живот. Бог не ни придава от Своята мощ по малко, за да ни даде определена степен на победа, съразмерна с продължителността на нашата служба в Неговото дело.

Ако трябва да скицираме делото на Светия Дух при очистването на християнина, което започва в момента на обръщането, то би изглеждало по следния начин: при обръщането човек за първи път се предава на Бога. Да се предадеш - това означава да не разчиташ на себе си, но напълно да разчиташ на Бога. Ако обърнатият човек би постояненвал в това становище през останалите дни на своя живот, той постоянно и напълно би разчитал на Бога и нито за момент, никога не би сгрешил!

Мнозина от нас обаче не знаем как в процеса на християнския растеж да останем постоянно предадени на Бога. Спъваме се, падаме и грешим и имаме нужда винаги отново да преживяваме изповядването на греховете и покаянието. Това означава, че не сме постояненвали в упованието на своя Бог. Разчитали сме напълно ту на Бога, ту отново на себе си.

Светият Дух очиства християнина - това означава, че след обръщането го води търпеливо към постоянно предаване на Бога. Доколкото е възможно, най-бързо го води до състояние, когато чо-

век се предава на Бога веднъж завинаги, а не само за момента. Растежът в християнския живот е растеж в постоянно отдаване на Бога.

Светият Дух ни води към постоянно, пълно предаване - до състояние, когато вече никога няма да разчитаме на себе си без оглед на обстоятелствата. За това на мнозина от нас е необходимо определено време.

Книгата „Пътят към Христос“ описва този процес със следните думи: „Спасителят каза: „Ако не се роди един човек отгоре“, ако не получи едно ново сърце, нови желания, намерения и подбуди, „той не може да види Божието царство“ (Йоан 3:3)“. („Пътят към Христос“, стр. 17/18).

Вътрешната промяна води до външна промяна на живота, до промяна на поведението. Много често обаче тук се касае за постепенен процес. Случва ни се, че преставаме да се уповаваме на Христос и разчитаме на себе си, без дори да го осъзнаваме. И след това се улавяме, че сме в греха. Сигурността на нашето спасение обаче е основана върху това, че всекидневно идваме при Христос, отделяме време за Неговото слово и за молитва, каним Го да ръководи нашия живот. Така Светият Дух ни води толкова бързо, доколкото е възможно, до състоянието, когато ще разчитаме на Бога във всеки миг на деня.

Напълно необходимо е да разберем разликата между моментното колебание, когато преставаме да гледаме на своя Бог, и съзнателното решение да се отделим от Бога и да не искаме Той да ръководи и направлява нашия живот. Първото може да стане без дори да го съзнаваме. До второто състояние се стига едва тогава, когато се отделим от Бога и не искаме да се срещаме с Него ежедневно.

И за християнина, който започва всеки ден с разговор и отдаване на Бога, е възможно някога да забрави за своя Спасител и да започне да разчита само на себе си. Винаги, когато се стигне до това, напълно сигурно е, че ще престъпи и Божия закон. Човекът със силна воля може би ще сгреша само в своята мисъл. Други със слаба воля може би ще извършат и неправдива постъпка. Много често се хващаме, че разчитаме на себе си. И вместо да бързаме

при Христос и да Го молим за прощение и сила, си мислим, че сами ще разрешим проблема. И това ни води винаги до поражение.

Нека прочетем три цитата от боговдъхновения коментар. Те могат да вляят надежда на вярващите, които не са стигнали до целта, но растат. Светият Дух засега ги очиства, но те още не са стигнали до пълно отдаване.

Първият е от списанието „Ривю енд Херълд“ от 12 май 1896 г.: „Ако човек, който ежедневно говори с Бога, се отклони от пътя, ако за момент престане да гледа на Господ Исус, то не е, защото би искал съзнателно да съгреша! Когато той съзнае своята грешка, отново се връща към Бога. Това, че е сгрешил, не го прави по-малко скъп за Божието сърце“.

„Пътят към Христос“, стр. 65/64: „Има хора, които са изпитали Христовата опрощаваща любов и които истински желаят да бъдат Божии деца, а в същото време съзнават, че техният характер не е съвършен, че животът им е нечист и поради това са готови да се усъмнят в това - дали в действителност сърцата им са подновени от Светия Дух. На такива бих казала: Не отстъпвайте, не изпадайте в отчаяние. Често пъти ще трябва да падаме на колене и да плачем за нашите слабости и грешки при нозете на Исус; но не трябва да се обезсърчаваме. Даже ако сме победени от неприятеля, ние не сме отхвърлени, не сме изоставени или отблъснати от Бога. Не! Христос стои отдясно на Бога и винаги ходатайства за нас... И ако само пожелаете да Му се покорите, Този, Който е започнал доброто дело във вас, ще го продължи до деня Исус Христов. Молете се по-пламенно; вярвайте по-пълно. Когато стигнем до там, че да не можем вече да разчитаме на нашата собствена сила, нека се доверим на силата на нашия Изкупител и да хвалим Този, Който е нашето единствено спасение“.

Последният цитат е от книгата „Царе и пророци“, от главата, която описва първосвещеника Исус, облечен в изцапана мантия - как е обвиняван пред Бога: „Макар и Христовите последователи да сгрешат, те не се предават на властта на сатанинските инструменти“ (с.589).

Очистващото дело на Светия Дух трябва да ни доведе до непрекъснато себепредаване на Бога, като всеки ден търсим Бога

и близост с Него. Това, че Светият Дух очистива нашето сърце, не гарантира нашето спасение. Той ни освобождава от уповането на себе си, за да може в нас да бъде прославен Бог. Не сме спасени от това, че Светият Дух очистива нашето сърце; но защото сме осъществили спасителна връзка с Исус Христос, Светият Дух може да очисти нашето сърце.

Ние не вярваме в частичното освобождаване. Бог желае Неговият народ да бъде освободен от греха напълно и съвършено. Въпреки че живеем постоянно в грешна среда и трябва да вкусваме последиците от греха, каквито са смърт, страдание и болест, ние не сме принудени да живеем постоянно в греха. Не е необходимо грехът да живее в нас! В „Ривю енд Херълд“ от 19 август 1899 г. четем: „Чрез силата на Светия Дух можем да преодолеем всеки грях - от най-малкия до най-големия!“ И в същото списание от 12 ноември 1914 г. е написано: „Религията на Исус Христос представлява нещо повече, отколкото само прощение на грехове. Тя означава, че грехът е отстранен и животът е изпълнен от Светия Дух“.

В книгата „Животът на Исус“ можем да прочетем следните редове: „Грехът можеше да бъде отблъснат и победен само чрез мощното посредничество на третото лице на Божеството, което щеше да дойде не с умерена сила, а в пълнотата на Божиата мощ. Духът осъществява извършеното от световния Изкупител. Чрез Духа се очистива сърцето. Чрез Духа вярващият става участник в Божието естество. Христос е дал Духа Си като божествена сила за побеждаване на унаследените и придобитите склонности към зло“ („Животът на Исус“, с.374/671).

В 1Йоаново 1:9 четем: „Ако признаем греховете си, Той е така верен и праведен, че ни прощава греховете и ни очистива от всяка неправда“.

Очистването от греховете е най-голямата проява на силата на Светия Дух. Например в книгата „Свидетелства“, т.7 можем да прочетем: „Най-голямата проява на Неговата сила (силата на Светия Дух) можем да видим в човешкия характер, който Той води до съвършенството на Христовия“ (с.143).

И сега стигаме до заключителния въпрос: Как се стига до това? Какъв дял в този процес очаква Бог от нас? Коя част от това очис-

тване Бог извършва за нас чрез посредничеството на Светия Дух?

На въпроса „как“ се спряхме по-напред; нека да си припомним обаче още една важна мисъл, за да имаме увереността, че ще разберем добре този въпрос. От нас зависи да търсим всеки ден Бога и да преживяваме обръщане. От нас зависи всеки ден да преживяваме съсредоточено един час в размисъл за живота на нашия Господ, особено за заключителните събития на Неговия земен живот. Така, размишлявайки за Него, „гледайки“ на Него, ние биваме променяни. В течение на деня можем да осъзнаем, че сме се отдалечили и не разчитаме напълно на Бога. Можем да осъзнаем, че „не гледаме своя Господ“. Осъзнаваме го обикновено тогава, когато видим, че грехът ни е победил. Какво правим тогава? Отново „се обръщаме“. Мигновено молим своя Бог да ни прости и да ни даде сила. Търсим Го всеки ден без оглед на недостатъците в своето поведение и външни прояви. Та нали само в силата на Светия Дух имаме надежда за победата над греха!

Колко време е необходимо, докато Светият Дух напълно ни очисти? Колко време е необходимо, докато започнем да разчитаме напълно на Исус Христос във всеки миг? Това не зависи от календарен срок. Елисей, както се вижда, го преживя в разстояние на един ден. На Яков му трябваха двадесет години. Божието обещание е сигурно: „Този, Който е започнал във вас доброто дело, ще го довърши чак до деня на Исус Христос“ (Филип. 1:6). Ако всеки ден търсим близост и разговор с Исус Христос и всекидневно Му даваме възможност да ни води към желанието да отдадем нашата воля и целия наш живот, Той ще ни доведе колкото е възможно по-бързо до „кризата на предаването“. Но това е предмет на следващата глава.

6

КРИЗАТА НА ПРЕДАВАНЕТО

Яков би подходил за служител в някое днешно министерство на народната отбрана. Беше майстор на стратегията. Умееше така да манипулира с обстоятелствата, както му бе най-изгодно. Той беше хитър мъж. Двадесет години се надпреварваха в „остроумие“ с Лаван, докато накрая Яков го надхитри. Сега се връщаше обратно в дома на своя баща. По пътя обаче трябваше да мине през земите, които владееше брат му Исаав.

Първоначално Яков си мислеше, че неговият брат му е сърдит. Нали последния път, когато се видяха, му открадна първородството! Разбираемо бе притеснението му. Раздели на две групи семейството си и слугите - ако Исав нападне едната, другата да може да избяга. Любимата си жена Рахил включи в групата, която имаше по-голяма надежда за спасение. Прати на брат си подарък за примирение. Надяваше се, че така ще „смекчи“ спомените от последната им среща. Чак тогава отиде настрана да се моли. Сигурно е направил предварително всичко необходимо за тяхното осигуряване!

Яков беше изправен пред най-голямата криза в своя живот - момента на пълното предаване на Бога. Кризата на предаването можем да обозначим също и с друго име - решаващия момент в процеса на очистиането, момента на изпълването със Светия Дух. Тази тема често пъти е предмет на спорове. Някои хора твърдят, че „кризата на предаването“ трябва да се покрие по време с обръщането. На основата на библейските примери, какъвто е примерът с живота на Яков, аз застъпвам мнението, че между обръщането и момента на предаването има определено разстояние от време. И

в повечето случаи действително е така!

Това не означава, че обръщането не включва в себе си предаването на Бога. Човешкото сърце обаче се колебае обикновено между пълното предаване на Бога и разчитането на себе си. Това е болезнена действителност и води до мъчителна криза: момента на съвършеното и пълно предаване. Знаем, че всички хора не преживяват обръщането еднакво. За един човек то е истинска „революция“, докато други го преживяват постепенно, почти незабележимо. Може би като втора, трета или четвърта генерация членове на църквата, ние увеличаваме тази разлика. Обичаме да се хващаме за мисълта, че обръщането може да протича незабелязано и не е необходимо да знаем кога, къде и как сме го преживели. Обърнете внимание какво пише за обръщането в книгата „Животът на Исус“: „... Христос постоянно работи в сърцето. Постепенно, може би несъзнателно за човека, се създават влияния, които целят да привлекат душата при Христос. Те може да се получат от размисъл за Него, чрез четене на писанията или чрез слушане на Словото от проповедник. И в един миг, когато Духът дойде с по-ясен призив, душата се предава с радост на Исус“. Обърнахте ли внимание на прехода от „постепенното“ действие към „внезапното“? Цитатът обаче продължава: „Мнозина наричат този процес внезапно обръщане към Бога, но той е резултат от дългото умоляване на Божия Дух!“ („Животът на Исус“, с.86/172).

Моментът, когато човек се обръща, се предшества от определен процес. Може да бъде бавен, незабележим и постепенен. После той се явява решаващият момент!

Бог сигурно желае това начално предаване да бъде едно постоянно предаване - за това никой не се съмнява. Бог не желае между началното и окончателното предаване да има период от време. Но както си припомним в предната глава, в живота на повечето вярващи се забелязва постепенно израстване. Те са имали нужда от определено време и са правили грешки, проявявали са недостатъци, докато са дораснали до състоянието на постоянно и непрекъснато себепредаване.

В едно нещо, вярвам, всички ще се съгласим: въпреки че някои са преживели обръщането незабелязано и спадат към хората,

които не могат да отбележат часа, деня или годината на своето обръщане - просто цял живот са се считали между добрите членове на църквата - окончателно и пълно предаване така и не могат да преживеят. Защо? Това обяснява книгата „Пътят към Христос“: „Борбата срещу собственото „Аз“ е най-голямата битка, която се е водила някога. Покоряването на личното „Аз“ на Бога, предаването на всичко наше на Бога, изисква борба от наша страна; но цялото наше същество трябва да се подчини на Бога, преди да може да бъде подновено в неговата първоначална святост“ (с.43/43). Ако в своя живот откриваш постоянно периоди, когато разчиташ на себе си и преживяваш поражения, то тогава трябва да дойдеш до голямата криза - до решителния момент на себепредаването.

За каква криза всъщност става въпрос тук? Това е голямо изпитание за тези, които не са устояли в малките изпитания. Това е общовалидно правило за човешкия живот. Ако не съм научил таблицата за умножение, явно ме очаква голяма криза, когато ще се опитвам да взема матурата по математика. Ако не съм научил основния стил на плуване, явно е, че ме очаква огромна криза, когато ще се опитам да преплувам Ламанша. Ако се страхувам да скоча от височина един метър, сигурно ще преживея огромна криза, когато ще трябва да скачам с парашут.

Някой си мисли, че не е много нещо да изпуши една цигара. Обаче изведнъж някои хора застават пред огромната криза - рак на белите дробове! Някой друг ще открие, че може да се телефонира от автомат, без да се пусне монета. Това е малка криза. Един ден обаче този човек може да бъде обвинен в голяма кражба! От невинно бебе не се става изведнъж безчувствен рецидивист. За това е необходимо определено време - то става постепенно.

Един ден апостол Петър се намери на земята, притиска лице до пръстта в Гетсиманската градина и си мисли, че е по-добре да умре. Това не бе резултат от един миг. Той не успя в много по-малката криза - при езерото, когато си мислеше, че може да ходи по водата със собствени сили. Не успя в кризата, когато ставаше въпрос за данъка на храма. Не успя, когато трябваше да разбере какво място заема кръстът в делото на Христос. Той трябваше да чуе острия упрек: „Махни се от Мен, Сатана!“ Мислеше си, че може

сам да извоюва победата и отрязва ухото на Малх, преди Господ да успее да го спре. Книгата „Животът на Исус“ ни казва, че ако Петър се беше научил на това, което Господ Исус искаше да го научи в малките кризи, нямаше да бъде разочарован в големия житейски изпит: „Ден след ден Бог наставлява Своите чеда. Чрез събитията в ежедневието Той ги подготвя за ролята на по-голямата сцена, която Неговото провидение им е посочило. Всекидневните изпитания са тези, които определят тяхната победа или поражение в моменти на тежки житейски кризи“ („Животът на Исус“, с.208/382).

В живота тогава се срещаме с редица дребни неща, в които основно е все същото: ще се опитам ли да овладеем положението сам или ще се доверим на Бога да го разреши вместо мене? Ако пропадам при тези дребни изпитания, тогава мога да очаквам и голямата борба с ангела една нощ при потока Явок.

Хората, които, както се вижда, са издържали във всеки изпит - Енох, Елисей, Даниил - е трябвало да издържат най-напред в дребните изпитания.

Човек може да пропадне и в малкия изпит, без дори да го осъзнае. Исав можа да разбере по себе си колко е вярно това. Веднъж се връщаше вкъщи много изгладнял и с готовност се съгласи да продаде своето първородство за паница леща. Кой би си помислил, че моментната идея за паницата леща ще има такива последици след това! Нека обаче да обърнем внимание на следващото обяснение: „Исав преживяваше критичния момент в живота си без дори да го разбере. Своето преживяване той смяташе за дреболия, на която не заслужава да се обърне голямо внимание. Това обаче беше действие, което издаваше основната черта на неговия характер. Издаваше неговия избор; показваше колко цени това, което е свято и което трябва да уважаваме като свято“ (АБК, т. 1, с. 1094, 1095).

А сега стигаме до Яков. Обръщането си той преживя във Ветил при бягството от родния дом. И той не показва добри резултати в предшестващите дребни изпитания. Прибягна до измама в желанието си да помогне на Бога да изпълни обещанието Си - така спечели обещаното право за първородство. Във Ветил обаче преживя нещо. Там Яков се предаде на Бога.

Двадесет години се бореше със стремежа да разреши всичко сам. Общуваше с Бога - това да! Същевременно обаче се намесваше в Божието ръководство над обстоятелствата и се стремеше във всичко да наложи своето. В навечерието на борбата при потока Яков изчерпи всички свои възможности. Опита всичко - и сега също ставаше въпрос за всичко! Изведнъж разбра, че неговото старание не е достатъчно. Започна да търси Бога така, както никога по-рано не беше Го търсил. Господ се приближи до него и отговори на вика му за помощ.

Яков усети на рамото си допир на нечия ръка. Той бе сигурен, че това е неприятел. Започна да се бори. Цяла нощ преживя така, както беше преживял последните двадесет години. През онези двадесет години Бог се опитваше да положи ръката Си на Яков, но Яков не разбираше и всеки път започваше отново да се защитава. И този път отново се бореше и продължаваше борбата чак до зазоряване.

Когато започна да се развиделява, Яков престана да се бори против Бога, а напротив - здраво се хвана за Него. На мен това много ми харесва, а може би и на вас? От нощната борба Яков излезе съвсем друг човек. „Неговата самонадеяност беше изкоренена“ („Патриарси и пророци“, с.203). В живота на Яков най-после настъпи моментът на пълното предаване!

Това изисква време. Необходимо е време, докато човекът бъде променен според Божия образ. Също така е необходимо време съществата, сътворени по Божия образ, да се превърнат в груби или сатанински инструменти. И в двата случая е необходимо време! Времето извърши своето дело в живота на Яков. Той никога вече не беше такъв, какъвто бе преди.

Най-голяма сила получаваме, когато почувстваме и признаем своята слабост. Христос свързва хората, които са паднали в греха чрез своята слабост и безсилие, с източника на безкрайната мощ. Каква промяна преживя Яков през онази нощ? Той разбра, че двадесет години е вършил нещо, което Бог не е искал. Двадесет години се опитваше със собствени сили да изпълни обещанието, което беше дал във Ветил. Сега чак разбра, че до победа ще стигне само чрез пълно себепредаване на Бога.

Когато Бог дойде при нас и положи Своята ръка на нашето

рамо, не би ли било чудесно, ако в същия миг познаем, че това не е неприятел, но истински Приятел?! „С пълно себепредаване и неотслабваща вяра Яков постигна това, което чрез воюване със собствени сили не можа да постигне. Така Бог поучи Своя слуга, че благословието, по което толкова копнееше, може да му даде само Божията сила и любов. Подобно нещо ще преживяват и хората в последните дни. Когато бъдат обградени от опасност и тяхното сърце бъде завладявано от отчаяние, ще трябва да разчитат изключително на заслугите на примирението с Исус Христос. Сами нищо не можем! В своята окаяна безпомощност трябва да разчитаме само на заслугите на разпнатия и възкръснал Спасител. Който прави това, никога няма да загине!“ („Патриарси и пророци“, с.203).

Под каквато и форма да се прояви „кризата на предаването“ в твоя живот, ако всеки ден ти търсиш близост с Господ Исус и Му се доверяваш, можеш да имаш сигурността, че ще преминеш успешно кризата. Щом като минеш през тази криза, сигурно няма да останеш такъв, какъвто си бил.

„Нещо подобно ще преживее Божият народ в заключителната борба със силите на злото. Бог ще постави на изпит тяхната вяра, издръжливост и доверие в Неговата спасителна сила. Сатана ще се опита да ги ужасява с мисълта, че техният случай е безнадежден и че греховете им са прекалено големи, за да може Бог да ги прости. Те напълно ще съзнават своите недостатъци, когато поглеждат назад в своя живот; и тяхната надежда ще бледнее. Ще си спомнят обаче голямото Божие милосърдие и чрез искреността на своето покаяние ще се домогват до обещанията, които Бог чрез Исус Христос е дал на безсилните, но покайващи се грешници. Тяхната вяра няма да отслабне от това, че няма да бъдат чути веднага. Те ще се държат за Божията сила така, както Яков се държеше за ангела, и тяхното сърце ще говори: „Няма да те пусна, докато не ме благословиш!“ („Патриарси и пророци“, с.202).

Това ще бъде много тежка и изпитваща борба. Неприятелят ще направи всичко, което е по силите му, за да се поддадеш на страха и малодушието. Не забравяй обаче, че Божията ръка на твоето рамо не е ръка на неприятел! Това е ръката на най-добрия Приятел, Който изобщо можеш да имаш.

7

СВЕТИЯТ ДУХ УПЪЛНОМОЩАВА ЗА СЛУЖБА

Веднъж на едно лагерно събрание говорехме за заключителната фаза от делото на Светия Дух, която се нарича „кръщение със Светия Дух“. Върху този въпрос ние също говорихме като за „кръщение със Светия Дух“. Някои слушатели обаче не харесаха този израз и след богослужението дойдоха при мен и ме питаха: „Защо постоянно използваш в словосъчетание думите кръщение със Светия Дух?“ От следващия разговор стана ясно, че този израз винаги извиква в тях представата за събрание, на което хората крещят, викат, търкалят се по пътеките между столовете и имат пяна на устата си. И въпреки това този израз е взет от Писанието!

Всичките четири евангелия цитират думите на Йоан Кръстител за кръщение със Светия Дух (Виж Матей 3:11; Марко 1:8; Лука 3:16; Йоан 1:33). Във всички тях се говори почти същото и затова ще използваме стиха от Лука 3:16 - „В отговор на това Йоан каза на всички: Аз ви кръщавам с вода. Идва обаче Един по-силен от мене, Комуто не съм достоен дори ремъка на обувките да развържа; Той ще ви кръсти със Светия Дух и с огън“.

За кръщение със Светия Дух се говори също и в Деян. 1:4,5,8. Към тези стихове ще се върнем отново по-нататък. В Деян. 11:16 още веднъж се споменава за кръщение със Светия Дух. Там апостол Петър се позовава на обещанието, което Господ Исус даде на учениците Си - че ще бъдат кръстени със Светия Дух.

Същият факт се споменава и на други места в Библията. Той бива описван по различни начини - като изпълване с Духа, обдаря-

ване със Светия Дух, приемане дара на Светия Дух и обещанието от Отца. Всички тези изрази се отнасят за същия факт - кулминационното дело на Светия Дух в живота на християнина.

В тази глава ще разгледаме три истини, които се отнасят до четвъртата фаза от действието на Светия Дух. В следващата глава ще разгледаме как можем да преживеем тази фаза.

1. Кръщението със Светия Дух е духовно преживяване, което човекът съзнава.

Нека се върнем обратно на Деян. 1:4,5,8. Господ Исус водеше Своите ученици по една планинска пътека към мястото, където можеха за последен път да бъдат с Него лично, преди Той да се върне при Отца. „Нареди им да не излизат от Ерусалим: Чакайте, докато се изпълни обещаното от Отца, за което сте чули от Мене! Йоан кръщаваше с вода - вие обаче ще бъдете кръстени със Светия Дух, като се изминат тези няколко дни. Но ще получите силата на Светия Дух, Който ще слезе върху вас, и ще Ми бъдете свидетели в Ерусалим, в цяла Юдея, в Самария и до края на земята”.

Изпълването със Светия Дух и кръщението със сила отгоре - това е напълно определено познание, което човек със сигурност е преживял или не е преживял.

След обръщането християнинът започва да преживява процеса на очистването, което всъщност е третата фаза от делото на Светия Дух. За него говорихме в глава пета. В този период човек не само преодолява греха и чувството за собствена независимост, но в него се развиват и положителни християнски добродетели. В тази фаза от делото на Светия Дух идва и плодът на Светия Дух. Необходимо е обаче определено време, докато плодът порасне и се развие. „Скъпоценните добродетели на Светия Дух не се появяват мигновено“ („Ривю енд Херълд“, 28 април 1910 г.).

После идва „кризата на предаването“ - времето, когато човек окончателно си урежда сметките със своята самостоятелност и престава да разчита на себе си. Чак тогава може да приеме в пълнота Светия Дух.

Човек, който приема Духа, напълно съзнава този факт! Господ Исус казва на учениците да почакаят в Ерусалим, докато приемат кръщението със Светия Дух. Явно е очаквал, че ще се случи нещо

съвсем определено и учениците ще познаят кога Светият Дух ще дойде. Този случай е споменат и в Евангелието на Лука 24:49 - „Ето, изпращам ви обещаното от Отца. Останете в града, докато не се въоръжите със сила отгоре!“ Ако учениците не бяха способни да познаят момента, в който щяха да приемат кръщението на Светия Дух, биха останали да чакат в Ерусалим все още.

Цитираната горе истина ни предлага също и текстът от Деян. 19:2. Там се описва как апостол Павел отиде при една група вярващи в Ефес и каза: „Когато повярвахте, приехте ли Светия Дух?“ Техният отговор беше еднозначен и малко смешен: „Отговориха му: Въобще не сме чували, че е пратен Светият Дух“. Павел им обясни всичко и след това те се оставиха да бъдат кръстени отново в името на Исус Христос, и след това върху тях слезе Светият Дух.

Представи си, че апостол Павел би дошъл днес при теб и би те попитал: Приел ли си Светия Дух? Какво би му отговорил? Според Библията би трябвало най-малкото да бъдеш способен да отговориш с „да“ или с „не“.

2. Кръщението със Светия Дух е дело на Духа; протича във време, различно от това на обръщането, и по своята същност се различава от него.

Когато човек се роди отно, неговото име се записва в Книгата на живота и той получава сигурността на спасението чрез вяра в Исус Христос, докато постоянно Го приема. Обаче и тогава не е задължително да бъде приготвен за Божията служба така, както Бог би желал. Той трябва още да расте. Засега е преживял само началния етап на действието на Светия Дух. Виж Римл. 8:9 - „Който няма Христовия Дух, той не е Негов“. Той обаче още не е приел Светия Дух в пълнота и делото на Духа в него не е довършено.

Както споменахме по-рано, Господ Исус покани учениците да чакат в Ерусалим, докато не приемат Светия Дух. Бяха ли учениците обърнати? Този въпрос предизвиква някои догадки. Някои хора твърдят, че Исус Христос казал на Петър: „А ти, когато се обърнеш, подкрепи братята си!“ (Лука 22:32) и това било доказателство, че Петър се обърнал едва след отричането си от Господ Исус. Както вече си припомнихме на основата на Писанието, много трудно е да бъде защитено такова мнение, защото по времето, когато бяха

изпратени седемдесетте ученици, името на Петър вече беше записано в Книгата на живота. Няма и съмнение за това, че Петър не устоя. За това обаче той дълбоко съжаляваше и покаянието го доведе до кризата на предаването - до пълното предаване на Господ. Обаче както и да обясняваме опитността на Петър, трябва да признаем, че когато се срещна с Исус в Галилея, той бе съвсем друг човек. И въпреки това трябваше да измине още известно време, докато бъде изпълнен със Светия Дух!

Нека погледнем още веднъж на Деян. 19:2. Апостол Павел казва: „Като повярвахте, приехте ли Светия Дух?“ Павел се обръща към вярващи, а не към невярващи или езичници. Тези хора бяха кръстени с „Йоановото кръщение“. Имаше ли нещо лошо в кръщението на Йоан? Нима той не вярваше в Исус Христос? Не вярваше ли в Светия Дух? Писано е, че Йоан е бил изпълнен с Духа още в утробата на майка си. Тук обаче имаше нещо повече, което Светият Дух искаше да извърши в техния живот.

Нека разгледаме още един случай от Деяния на апостолите. Той се отнася за група вярващи в Самария. Сигурно си спомняте за Филип. Той беше един от дяконите в първата църква. Беше избран, защото беше пълен със Светия Дух. Не се задоволяваше с това, че събираше даренията при богослуженията и заключваше молитвения салон, след като приключе те, но започна и сам да проповядва. Когато проповядваше на самаряните за „Божие царство и за Исус Христос, кръщаваха се мъже и жени“ (Деян. 8:12).

Тук отново пред нас са група хора, които са били кръстени в името на Господ Исус, а вероятно са били и новородени - поне някои от тях. Може би между тях е имало някой, който само се е присъединил към останалите. Но докладът продължава по-нататък в стихове 14-17: „Когато апостолите в Ерусалим чуха, че в Самария са приели Божието слово, пратиха им Петър и Йоан. Те дойдоха и молиха се за тях да им бъде даден също Светият Дух, защото на никой от тях не беше даден; бяха кръстени само в името на Господ Исус. Така Петър и Йоан положиха ръце на тях и те приеха Светия Дух“. Тук отново виждаме, че кръщението със Светия Дух е конкретно духовно преживяване на хората след тяхното обръщане и което кръщение в основата си е различно от него.

Единствено изключение от това правило би могъл да бъде Корнилий, защото прие Светия Дух, преди да бъде кръстен. Но и в случая с Корнилий е явно, че най-напред се е обърнал и се е предал на Бога на основата на светлината, която е познал преди това. Едва тогава при него идва Петър и му донася по-голяма светлина.

За тази действителност се споменава много пъти в боговдъхновения коментар. Ще посочим два примера. „Преди да напуснем това място, трябва да бъдем обдарени със сила отгоре - трябва да приемем кръщението със Светия Дух“ („Ривю енд Херълд“, 24 юни 1884 г.). Това е цитат от обръщение към проповедници и библейски работници, мнозина от които вече са били обърнати. Друг пример от подобна проповед: „Трябва да приемем Божието помазване - трябва да бъдем кръстени със Светия Дух!“ (Ривю енд Херълд, 15 декември 1885 г.).

3. Целта на кръщението със Светия Дух не е да бъдем святи или щастливи, но да бъдем полезни.

Когато изследваме целия материал за четвъртата фаза от делото на Светия Дух, ние разбираме, че във всички случаи кръщението трябваше да служи като свидетелство за разпространението на евангелието и като служба. Четвъртата област от делото на Светия Дух, това е упълномощаване за служба. Целта на кръщението с Духа е Божието дело да се разпространява по земята, а не хората да бъдат очистени. Очистването протича всъщност в предната фаза от делото на Светия Дух. Ние не приемаме кръщението само за да бъдем радостни и щастливи. Неговото послание е много по-сериозно и важно.

Нека се върнем още веднъж към думите на Исус Христос: „Но ще получите сила от Светия Дух, Който ще слезе върху вас и ще Ми бъдете свидетели в Ерусалим и в цяла Юдея...“ (Деян. 1:8). Това сигурно не означава, че няма да разказваме за това какво Господ е извършил за нас веднага след нашето обръщане. Обхванатият от бяс от Гадаринската земя веднага след своето освобождаване от силата на злите духове се върна обратно в града и разказа всичко, което Исус направи за него.

Но сила за служба на свидетелстване в по-голям мащаб - за проповядване на евангелието в целия свят - можем да спечелим

само чрез особената сила на Духа. Искам да подчертая, че най-важното доказателство за кръщение със Светия Дух не е дарбата на езика, нито пророчествата; нито вихрушка, нито огън, а копнежът за спасението на изгубени души. Това е особена отговорност за благовестяването на спасителното евангелие на Исус Христос. Ако се задоволяваме с това да бъдем посредствени членове на църквата, които всяка седмица изтриват праха от своите места в молитвения салон; и никога не се отклоним от своите релси, за да дадем свидетелство на някого - то тогава това е най-голямото доказателство, че не сме вкусили още в пълнота делото на Светия Дух.

Понякога като адвентисти от седмия ден си мислим, че кръщението със Светия Дух ще дойде чак във времето на късния дъжд. Естествено е, че в това време Светият Дух ще действа на Божия народ в особена мярка. Но това не означава, че трябва да скръстим ръце и да чакаме заключителното проявление на Божия Дух върху земята. Ние можем да се молим за Него, можем да Го търсим и да изследваме как да Го приемем още днес!

„В искрени молитви ние трябва да воюваме с Бога за кръщението на Светия Дух така, че да можем да удовлетвори нуждите на света, който умира в греха“ („Ривю енд Херълд“, 31 март 1910 г.).

„Имаме нужда от хора, които съзнават своята собствена нищета и копнеят да бъдат изпълнени със Светия Дух. Когато говорим за несравнимите предимства на Изкупителя, нашите сърца се поддават на влиянието на Светия Дух и се изпълват с Него. Трябва да бъдем въоръжени със сила отгоре, която приемаме чрез кръщението със Светия Дух. По друг начин Господ не може да ни помогне“ („Ривю енд Херълд“, 5 април 1882 г.).

„Ако трябва да се учим от Христос, трябва да се молим така, както се молеха апостолите, когато върху тях слезе Светият Дух. Имаме нужда да бъдем кръстени от Светия Дух!“ („Ривю енд Херълд“, 11 ноември 1909 г.).

И още един цитат от книгата „Евангелизация“: „Мнозина смятат идването на Светия Дух за бъдещо събитие. Църквата обаче има възможността да Го приеме още днес. Стремете се към Него, молете се за Него и вярвайте, че ще Го получите! Ние се нуждаем от кръщението със Светия Дух и небесата очакват мига, когато ще

ни бъде даден“ (с.701).

Господ Исус беше изпълнен с Духа. Истина е, че чрез силата на Светия Дух Той извърши всички Свои необикновени дела и живя един изключителен живот. И ние имаме на разположение силата, която имаше Господ Исус в Своя живот. Нека да не забравяме, че Господ Исус не беше изпълнен със Светия Дух само при Своето кръщение. Нека не забравяме, че всеки ден Той отново приемаше кръщението със Светия Дух.

„Всяка сутрин Той прекарваше часове на общение с Отца и после носеше на хората небесна светлина. Той всекидневно приемаше кръщението със Светия Дух“ („Притчи Христови“, с.139).

Ако Господ Исус имаше нужда от кръщението със Светия Дух - а Той беше Божи Син - кой, мислите, още се нуждаеше от него? Обърнете внимание също и на това по какъв начин Исус приемаше кръщението - чрез всекидневно общуване със Своя Отец.

Може би бихте попитали: за колко време човек може да получи кръщението с Духа? На Павел например бяха необходими три дни - от момента, когато по пътя за Дамаск преживя обръщането, до момента, когато Анани положи ръце върху него и Павел прие кръщението със Светия Дух. Петър го получи заедно с останалите ученици след три години. На Яков му бяха необходими двадесет години, както си припомнихме в миналата глава. За всички обаче важи съветът: „Стремете се към Него, молете се за Него и вярвайте, че ще Го получите! Ние се нуждаем от кръщението със Светия Дух и небесата очакват мига, когато ще могат да ни Го дадат“ („Евангелизация“, с.701).

8

КАК ДА ПРИЕМЕМ КРЪЩЕНИЕТО СЪС СВЕТИЯ ДУХ

Досега се занимавахме с дара на Светия Дух в Неговата пълнота. Изследвахме с каква цел се дава на хората и кой може да Го приеме. Бихме допуснали обаче голяма грешка, ако не се замислим също над въпроса как можем да Го приемем. Нека проследим заедно няколко стъпки, които според Писанието водят до кръщение със Светия Дух.

1. Приеми Исус Христос като своя единствена гаранция за спасение, като единствена надежда, че Бог те приема! В Посланието към галатяните 3:2-5 апостол Павел пише: „Искам да ви попитам само едно: дал ли ви е Бог Своя Дух, защото сте вършили дела по закона или защото сте повярвали вестта, която сте чули? В такъв случай нима сте луди - започнахте да живеете от Божия Дух, а сега разчитате сами на себе си. Нима толкова велики неща сте преживели напразно?! Да беше само напразно! Този, Който ви дарява Духа и действа между вас с мощни дела, върши ли го, защото пазите закона или защото сте чули и повярвали?“ Апостол Павел пише тук за две различни действителности. Най-напред пише за началото на християнския живот. После приканва „лудите“ галатяни да се спрат и да се замислят върху това как в началото са приели Светия Дух - чрез вяра или с помощта на дела. После продължава: „Започнахте да живеете от Божия Дух, а сега разчитате на себе си“.

Всъщност едно е да приемеш Исус Христос като своя единствена гаранция за спасение в началото на християнския живот и съвсем друго - да Го приемаш и занапред всеки ден, за да можеш

всекидневно да преживяваш действието на Неговия Дух.

На едно лагерно събрание след богослужението дойде някакъв мъж, за да говори с мен. Беше обезсърчен и изпълнен със съмнение за своя християнски живот. Той каза: „Съмнявам се, че съм отишъл прекалено далеч. Мисля, че нямам вече никаква надежда. Сигурно съм извършил смъртния грях!“ Помолих го да отвори своята Библия и да прочете Йоан 6:37 - „Всички, които Ми дава Отец, ще дойдат при Мене; и който дойде при Мене, този няма да го изгоня въвн“. После го попитах: „Какво е записано в забележката под чертата?“ Той отговори: „Нямам в своята Библия никаква забележка“. „Е, добре, какво е написано в полето около този стих? Може би там има някаква дата? Или може би предупреждение, както на кутиите с фотографски филми: „След изтичането на датата не може да се използва“. Или може би: „Годно е за употреба само за Иван, или за Георги?“ „Не“. „Тогава това трябва да важи и за теб сега“. Онзи мъж обаче не можеше да се съгласи. Преди години, когато за първи път дойде при Христос, му бе по-лесно да повярва в това. Но оттогава изтече много вода и сега на него му изглеждаше много трудно да го повярва.

2. Покай се! Виж Деян. 2:37,38. Апостол Петър проповядваше на Петдесетница. По средата на проповедта хората го прекъснаха и сами произнесоха покана за решение: „Когато чуха, ужилени в сърцата си, казаха на Петър и на останалите апостоли: Какво да правим, братя? Петър им отговори: Обърнете се и всеки от вас нека се кръсти в името Исус Христово за прощение на своите грехове, и ще получите дара на Светия Дух!“

Тук е представено едно необходимо условие за приемане на Светия Дух - покаянието. Покаянието обхваща два елемента: съжаление за греха и изоставяне на греха. Но и покаянието е дар! Затова и съжалението за греха е дар, и способността да скъсаме с греха е също дар. Виж Деян. 5:31. Разсъждавали ли сте някога върху това? Дара на покаянието можем да получим само тогава, когато поддържаме ежедневна връзка с Господ Исус, когато Му се предаваме така, че да може да ни променя по Свой образ.

Преди да получим дара на Светия Дух, трябва да приемем дара на покаянието. Нека проследим следния цитат от книгата

„Свидетелства за проповедниците“: „Учениците преди Петдесетница се подготвиха за приемането на Светия Дух, като признаваха греховете си, изоставяха ги, искрено се молеха и целите се предаваха на Бога. И ние днес трябва да вършим същото, само че в по-голяма мярка“ (с.507).

3. Остави се да бъдеш кръстен! Тази стъпка също е описана в Деян. 2:37,38. Петър канеше своите слушатели да се покаят и да се оставят да бъдат кръстени. Кръщението с вода символизира прощение на греховете, за които човек съжалява. Това е публично признаване на Исус Христос, а също и крачка, чрез която каещият се грешник се присъединява към Божията църква.

Организираната църква често пъти е предмет на критика и няма съмнение за това, че в църквата има определени проблеми. Тя обаче беше установена според Божието намерение. Бог може да осъществява Своето дело по-добре чрез група хора, отколкото чрез единици, всеки от които да върви по свой собствен път. Господ желае Неговата църква на земята да бъде единна и така да може да извърши делото, с което единици никога не биха могли да се справят. Бог посвещава голямо внимание на църквата Си на земята. Макар да е несъвършена и слаба, Той постоянно я използва като най-могъщ инструмент за осъществяване на Своето дело.

Църквата с обединени сили може да извърши това, което отделният човек никога не би успял. Изпраща в света хиляди мисионери. Колко мисионери би могъл да изпратиш ти сам? Църквата организира училища, строи болници, санаториуми и печатници - това сам човек никога не би направил.

И после, тук съществува още една действителност, която не би трябвало да забравяме - егоизма на човека. Човекът често е горд и се хвали, когато Бог чрез него извърши велики неща. След това обаче Бог вече не може да го използва. Но когато Бог действа посредством група хора, които подчиняват своето „аз“ на Неговата воля и издигат Христос, тогава никой не знае точно кого от тях Бог е използвал за осъществяване на Своето намерение. Когато един човек се моли и Бог изпълни неговата молба, тогава той може да се хвали с това. Но когато се моли цялата църква, никой не може да каже чия молитва е била чута! И така скромността, която се раз-

вива при общуването между вярващите, дава възможност Бог да продължи Своето дело по такива начини, които иначе не би могъл да използва.

Бог основа Своята църква. Господ Исус се е молил в нея да владее единство. А Светият Дух слиза в пълнота върху членовете на Божията църква.

4. Включи се в служба! В Деян. 5:32 четем: „Ние сме свидетели на всичко това, а с нас и Светият Дух, Когото Бог даде на тези, които Го слушат“. Нека да не пропуснем да забележим във връзка с какво е посочен този стих. Петър и Йоан бяха затворени от Синедриона затова, че проповядваха в името на Исус Христос. Когато бяха пуснати, дойдоха при група вярващи и ги помолиха заедно да се молят. Тяхната молитва заслужава внимание. Всъщност те не се молеха за безопасност или за лека служба. Молеха се за смелост в проповядването на Христос и мястото, на което бяха събрани, се разтресе.

На следващия ден Петър и Йоан отново проповядваха и отново бяха затворени. Попаднаха в градския затвор, но ангели ги освободиха оттам. Апостолите отидоха направо в храма и отново започнаха да проповядват. Стражите дойдоха да ги търсят, но намериха само тъмничаря пред заключените врати, а Петър и Йоан ги нямаше.

Когато членовете на Синедриона разбраха, че Петър и Йоан са отново в храма, заповядаха да ги изведат и започнаха да ги заплашват. И тогава апостол Петър каза: „Ние сме свидетели на всичко това“. Послушанието, за което говори по-долу, в такъв случай е послушание в изпълнение на евангелската поръчка - послушание, което води другите към желанието хората да търсят други хора, за да им свидетелстват и така да разпространяват радостната вест.

Още преди това ни беше казано, че Светият Дух няма да дойде в пълнота върху църквата, докато по-голямата част от членовете не станат съработници с Бога. Това означава, че кръщението със Светия Дух се дава на тези, които работят, а не на тези, които са пасивни.

Дарбите на Духа, които Павел споменава на няколко места, са определени за служба на другите хора. Явно е, че поучаване-

то, проповядването, лекуването, гостоприемството и всички други дарби трябва да служат на другите, а не да бъдат утеха и радост само на обдарения вярващ. Дори и дарът на езиците, върху който ще се спрем по-подробно в една от следващите глави, беше даден, за да могат хората да чуят вестта на евангелието на своя роден език и да могат да го приемат.

В действителност всички Божии дарби получаваме, за да можем самите ние да даваме. „Даровете на евангелието не трябва да се приемат скришом и да им се радваме тайно. Затова Господ ни призовава да изповядваме Неговата доброта. „Вие сте Ми свидетели, казва Господ“ (Исая 43:12)“, („Животът на Исус“, с.189/347).

5. Трябва да копнеееш за Него! В Евангелието на Йоан 7:37-39 е написано: „В последния ден на празника Исус излезе и каза: Ако някой е жаден, нека дойде при Мене и да пие! Който вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече Писанието. Това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат. Защото досега Духът не беше даден, тъй като Исус още не се бе прославил“.

Обърнете внимание на последните думи. Светият Дух не трябваше да бъде пратен на земята, докато Исус не бъде прославен. Това важи в историческия смисъл на думите, но то е актуално и днес. Винаги, когато Исус Христос е издиган, хората са привлечени към Него и Светият Дух върши Своето дело.

Господ Исус каза: „Ако някой е жаден...“ Жаден ли си? Как става така, че ожадняваш? Жаждата идва например след изобилна работа. Преживял ли си го вече? Вървял ли си някога на дълъг поход; качвал ли си се на планина; косил ли си трева в летните горещини? Ако отговорът ти е положителен, то сигурно си ожаднявал! С какво бихме могли да сравним такава работа или такова упражнение в християнския живот? Те символизират християнската служба - даване на свидетелство.

Следващото средство, което винаги възбужда жаждата, е солта. Какво представлява тя? Христовата правда! Когато стоим на слънце, също ожадняваме. С това искам да насоча вниманието към „Слънцето на правдата“, Коего носи здраве в своите лъчи.

Да почувстваш жажда, това означава да съзнаеш нуждата си. Водата е жизнено необходима за запазване на живота. Нито хо-

рата, нито животните могат да издържат без нея дълго време. Без ядене може да се живее няколко дни или седмици, но без вода бихме умрели много скоро! Ако се занимаваш прекалено с други неща и забравиш, че имаш нужда от вода, скоро ще почувстваш последиците от своята немарливост. Когато разбереш напълно своята нужда, ще започнеш да цениш водата. В книгата на пророк Исая 44:3 четем следното обещание: „Аз ще излея вода в места, изсъхнали от жажда, потоци на сухата земя. Аз ще излея Духа Си на твоето потомство и Своето благословение върху тези, които ще излязат от тебе“.

Човек, който напълно съзнава, че се нуждае от Божия Дух, вероятно също и ще Го търси най-искрено и затова ще бъде способен да Го приеме.

6. Моли се за Него! Ако бихме искали да изследваме всички места в Библията и в Духа на пророчеството, където се говори за Светия Дух, това би ни отнело доста време. Но ако въпреки това се впуснем в това изследване, постоянно ще разбираме, че този, който иска да получи Светия Дух, трябва да се моли за Него. Това е съвсем просто! Лука 11:13 ни казва, че Господ иска да даде Своя Дух на тези, които молят за Него: „Ако вие, които сте зли, знаете да давате добри дарове на своите деца, колко повече вашият Отец, Който е на небесата, ще даде Светия Дух на тези, които Го молят за това!“

Обещанието няма да ползва човека, ако той не го приеме! Това важи за различни реклами и съобщения, които предлагат нещо, но същото е валидно и що се отнася до поканата за спасение и прощение на греховете. Няма значение колко незначително или напротив, колко важно е обещанието - никой няма да получи това, което му е обещано, докато не помоли за него и не го приеме. Така стои въпросът и с обещанието за Духа. Трябва да се молим за Него!

7. Вярвай, че си Го приел! Марко 11:24 обещава: „Затова ви казвам: вярвайте, че всичко, каквото попросите в молитва, ще ви се даде и ще го имате!“

Означаваш ли това, че трябва да се насилим да вярваме, че всичко, каквото искаме, ще стане? Не! Трябва да се молим по Божията воля, а след това можем да се позовем на Божиите обещания. Защото Господ е казал, че иска да даде дара на Светия Дух, можем

да се позовем с доверие на Неговото обещание.

Може би дори не можем точно да осъзнаем доколко Светият Дух е осъществил Своето дело в нашия случай. Ние се молим за Него и очакваме огнени езици или буен вятър. А между това Господ отговаря на нашите молитви, като изпраща Светия Дух да ни убеди за някой грях, който Му пречи да извърши делото Си в нашия живот. Обещанието обаче е сигурно! Ако приемем Неговата покана и дойдем при Него; ако постоянстваме и идваме при Него непрекъснато, то Той ще извърши в нашия живот делото, което е започнал.

В заключение искам да предложа един цитат от книгата „Животът на Исус“: „Христос е обещал да даде на църквата Си дара на Светия Дух. Това обещание принадлежи и на нас, както принадлежеше на първите ученици. Но както всяко друго обещание и то е дадено с известни условия. Има много хора, които вярват и претендират за това обещание на Господ; те говорят ЗА Христос и ЗА Светия Дух, но не се ползват от тях. Не предават душата си, за да бъде ръководена и управлявана от Божиите сили. Ние не можем да служим на Светия Дух. Светият Дух си служи с нас. Чрез Него Бог работи в Своя народ така, че ние да желаем това и да го изработваме според Неговото благоволение (виж Филип. 2:13). Но много хора не желаят да се покорят на Божието ръководство. Искат сами да се управляват. Тази е причината, поради която те не получават небесния дар. Духът се дава само на онези, които чакат смирено пред Бога и търсят Неговото водителство и благодат. Божията сила очаква да бъде поискана и приета. Когато това обещано благословение се изиска с вяра, донася всички останали благословения. То се дава според богатствата на Христовата благодат и Той е готов да даде на всяка душа според възможността и да приема“. („Животът на Исус“, с.375/672)

Не следва ли, че и ние можем да получим този дар? Кръщението със Светия Дух е най-голямото Божие благословение. Ние се нуждаем от него! Аз се нуждаю от Него! Копнея за него! Искам Бог да ми даде всичко, което е приготвил за мен, за да имам сила в своя живот и да мога да Му служа! Не желаяш ли и ти същото? Благодарни на Бога за това, че за Своите деца Той е приготвил толкова чуден дар!

9

ГОНИТБА ЗА СЕНЗАЦИИ

Представи си, че точно си се върнал от лекаря, който ти е казал, че страдаш от неизлечима болест и че ти остават само шест месеца живот. Чудиш се как да съобщиш на семейството си. Започваш да разсъждаваш върху същността на смъртта. Грижиш се да осигуриш своите близки. Какво ще правят без теб? Накратко, изплашен си.

И както си седиш така в креслото, потопен в своите мисли, спомняш си, че във вашия град тази седмица ще се проведе особено събрание с някакъв евангелист, който има дарбата да лекува - за него се говори, че мигновено ще излекува точно тази болест, от която ти страдаш! Знае се, че е излекувал редица хора и лекарите са съобщили, че става въпрос за действителни чудеса!

Но според това, което знаеш от вероучението за методите на това излекуване, ти става ясно, че тук има най-малко петдесет процента вероятност за скрита проява на сатанинска сила. Достатъчно ли си подготвен да вземеш правилно решение? Ще отидеш ли на събранието и ще предприемеш ли риска? Или ще останеш вкъщи и след шест месеца ще умреш? С други думи, кое ще бъде по-добре: да умреш, или да се оставиш да бъдеш излекуван от Божия неприятел?

Библията ни предупреждава, че в последно време неприятелят ще положи огромно усилие да измами „... и избраните, ако това би било възможно“ (Матей 24:23,24). „Тогавата, ако някой ви каже: ето тук е Месия или ето там, не вярвайте! Защото ще излязат лъжехристи и лъжепророци и ще вършат големи знамения и чудеса, за да измамат избраните, ако това би било възможно“.

За поколението, което ще живее преди Второто пришествие на Господ Исус, неприятелят явно приготвя най-различни измами. Той ще извършва тези измами така съвършено, че почти ще постигне целта си. Чрез своите знамения и чудеса ще се стреми да привлече вниманието на Божия народ. Колко лесно може да бъде привлечено вниманието на хората! Външните демонстративни прояви са правили впечатление на хората през всички времена. Винаги, когато става нещо необичайно, ние наблюдаваме и чакаме какво ще се случи по-нататък. На този факт е основана цялата филмова и увеселителна индустрия. Години наред от този факт се ползват циркът, атракциите, кабаретата и луна-парковете. Изглежда, че да се оставиш да бъдеш омагьосан от нещо необикновено и изключително, е част от човешката природа. И точно това се опитва да използва неприятелят, за да измами, ако това би било възможно, също и „избраните“.

Библията на много места говори за случаи, когато хора са се оставяли да бъдат увлечени от някакво изключително явление. И Исусовите ученици се поддадоха на това. Можем да прочетем случая в Евангелието на Лука 10:17-20. Господ Исус ги прати на мисионско пътуване и те се върнаха с възторжено настроение. „Седемдесетте се върнаха с радост и казаха: Господи, и демоните ни се покоряват в Твое име! А Той им каза: Видях Сатана да пада от небето като светкавица. Ето, давам ви власт да настъпвате змии и скорпиони и над всичката сила на неприятеля, така че той няма в нищо да ви навреди. Но не се радвайте от това, че духовете ви се подчиняват; радвайте се, че вашите имена са записани на небесата“.

Сатана още преди това беше изхвърлен от небето. Лесно можеше да бъде доказано, че трябва да се подчини на силата на Исус Христос. За закоравелите човешки сърца, които така трудно се предават на ръководството на Господ Исус и възстановяват връзката си с Него, това беше повод за голяма радост. От посоченото преживяване на учениците обаче не сме се поучили много. Ако би се появил някой, който е възкръснал от мъртвите или е излекуван от някаква болест, за него веднага ще се пише във вестниците със заглавни букви. Но за обръщането на грешника, за съжаление, не се

пише и на последните страници!

А сега нека да се замислим върху текста от Лука 16:20-31, който предава притчата за богаташа и Лазар. Там пише, че богаташът страдал в ада. В притчата той моли Авраам да прати Лазар до неговите петима братя. Той казва, че „... ако дойде някой от мъртвите, те ще се покаят“. Авраам обаче му отговаря, че и от мъртвите да възкръсне някой, няма да му повярват.

Нещо пленяващо и учудващо може да грабне вниманието ни, но ще промени ли сърцето ни? Малко след като Господ Исус разказа Своята притча, Той възкреси Лазар за живот - да не го забравяме - и въпреки това не повярваха. Как можеше да убегне това на тогавашните слушатели? А когато Исус възкръсна от мъртвите, продължаваха да Го отхвърлят, противяха Му се и се бунтуваха.

Деяния 8 глава разказва за магьосника Симон. Обществото го смяташе за чудотворец, но когато се срещна с учениците, разбра, че те имат по-голяма сила от него. Веднага се възползва от случая и искаше да си купи тяхната „тайна“. За известно време се обърна, но виждаме, че промяната на сърцето му е била само временна.

Може би всеки от нас в определен смисъл на думата е стоял на планината с Илия, търсил е Бога във вятъра и в огъня и почти не е чул Неговия тих глас. Това може да се случи много лесно. И така се е случвало винаги.

Всеки ден буквално ни бомбардират изключителни събития. „Въпрос за 64 хиляди долара“ - това беше наименованието, на едно телевизионно предаване в САЩ, което отдавна не съществува. Всъщност разбра се, че това беше измама! Но за определено време то обхвана целите Съединени щати. Заедно с жена ми често спорехме с нашите роднини, които мислеха, че това предаване е най-голямото събитие в историята. Ние твърдахме, че хората не се появяват на екрана, за да открият гения, а да направят реклама на своята продукция. Организаторите настаняваха състезателите в звукоизолирани кабинни и ги заливаха с въпроси, на които би могъл да отговори само този, който има хилядагодишна опитност и фотографска памет. Пускаше се музика, която постепенно се усилваше, а заедно с това растеше и напрежението на хората, които седяха до своите телевизори; те бяха почти на границата на нервен срив.

Но всичко това беше лъжа! (Аналогично предаване у нас беше „Минута е много“- бел. прев.).

Следваща често срещана „въдица“ е предложението, което обещава на хората, че могат да забогатеят от нищо. На този принцип работят всички популярни лотарии, наддавания, тотализатори и други подобни.

Някога като малко момче чух „гарантирано съобщение“, че Хенри Форд заменя нов автомобил за определен вид едноцентрова монета - монета, която е била сечена в определена година и в определена монетарница. Моят баща по това време организираше публични сказки и всяка вечер се събираха доброволни пожертвования. За мене това беше изключителна възможност, която можеше да се използва добре. Познайте кой веднага след събирането на колектата се ровеше из всички монети в задното помещение. И познайте кой намери въпросната монета!

С писмо по самолета я изпратих на Хенри Форд. През нощта дори не можах да заспя - сънувах моя нов „Форд“. Вече си бях избрал цвета на колата, с бели ивици отстрани. Представях си съвремения покрив, планирах си излети. Искях да вземам със себе си приятелите си, за да се радват заедно с мен. Накратко - не можех да дочакам този велик ден.

После дойде отговорът. И това беше всичко, което получих от Хенри Форд. Писмото изразяваше съжаление.

Понякога за нас е много трудно да разберем, че според Писанието чудесата и знаменията не са доказателство за Божията сила. В Откровение 16:14 се говори за това, че и демонските духове „вършат знамения“. Не се казва, че имитират чудеса, но че ги вършат. Що се отнася до различни демонстративни прояви, съществуват много фалшиви реклами, но не всички са фалшиви. Никога не забравяйте, че и Сатана е способен да върши чудеса. Писанието говори за това съвсем определено. Знаем, че магьосниците от двора на египетския фараон вършеха чудеса с помощта на своите жезли. Най-малкото - до определена степен бяха способни да представят същите чудеса, както Моисей.

Всички знаем добре случая с Йов и катастрофите, които го сполетяха. Спомняте ли си кой ги бе причинил? Ако неприятелят

може да предизвика такива удари върху човека, може също и да ги отстранява. Само ще отмахне първоначалните причини и с това ще събуди впечатлението, че е станало чудо.

Често пъти хвалим лекар, който е извършил успешна операция. Но няма лекарят е способен да излекува своя пациент? Той може само да сътрудничи с природата и да отстрани причината за болестта - и това е всичко! Може да зашие раната, но после идва чудото - раната се излекува.

Нека не забравяме, че преди Второто пришествие ще се извършват много чудеса със силата на Светия Дух. Не искаме да отхвърлим всички свръхестествени прояви и автоматично да ги приписваме на Сатана. Нали Господ ни е обещал, че ще прати Своя Свят Дух над църквата и ще обнови дарбите на Духа в пълнота! Искане обаче да подчертаем принципа. Не преценяваме ли истината на основата на външните прояви? При решаването на това дали нещо идва от Бога или от Сатана, чудото никога не е достатъчно доказателство.

В предишните глави споменахме достатъчно причини за това, защо днес Светият Дух не се проявява в пълнота в нашата църква. Например някой отива в Япония, за една година научава езика и държи изпит в медицинския факултет. И ние казваме: това е дарът на езика! Но това не е истина. Понякога говорим за нашите болници и вярващи лекари, за тяхната способност и казваме: това е дарбата за изцеляване! Но това не е истина. Не подценяваме ли Божията сила само защото не сме я опитали в пълнота?

Днес християните в целия свят желаят да опитат повече от благословенията, да получат Светия Дух и всичко, което следва от това. И няма това не е правилно желание? Има ли нещо лошо в това, че искаме Господ да ни даде всички дарове, които е приготвил за нас? Естествено не! Но понеже гонитбата на сензации и свръхестествени прояви непрекъснато нараства, налага се да се отговорим на въпроса: по какво ще познаем дали тази или онази проява идва от Бога? Това е безкрайно важно!

Свръхестествените дарби могат да се забележат в различни среди, затова сме непрекъснато изкушавани да ги търсим. Някои хора искат да опитат повече Божията сила, отколкото преди, и по-

сещават подобни места по причини, далеч не толкова наложителни, както беше случаят, споменат в началото на главата.

Ако отидете на подобно събрание, можете да очаквате, че:

1. Ще се срещнете със сили и прояви, които сетивата не могат да не признаят.

2. Ще видите чудеса и ще преживеете нещо, което човешкият разум не може да обясни.

3. Ще се срещнете с подчертаване учението на Библията и на Исус Христос.

4. Ще се срещнете с подчертаване на любовта - нашата голяма нужда, на мира и радостта, които идват, когато се обичаме.

5. Ще се срещнете с религия, която ще ви се струва по-жива, по-благородна; изживяването на вярата ще ви се струва по-интензивно и разбирането на духовните истини - по-дълбоко.

6. И накрая, там ще се срещнете с хора, чийто живот действително се е променил.

Намерихме ли нещо лошо в този списък? Тези прояви доказателство ли са, че там наистина действа Божията сила - че това са прояви на Светия Дух? Това сигурна мярка ли е за различаването на истината от заблудата.

Искам да обърна вашето внимание на особения дар, който нашата църква е получила. Можем да бъдем благодарни за това, че ни открива фона на заключителните събития във великия спор между Христос и Сатана. Обърнете внимание на следните характеристики на модерния спиритизъм и ги сравнете с това, което по-горе ви изброих:

1. За присъствието на духа или силата, които сетивата не могат да не признаят. „Сатана изкушава по начин, който трябва да измами сетивата на хората, които не са под защитата на Божията сила“ („Великата борба“, с.554/458:2).

2. Чудеса. „Ще се вършат различни чудеса, болни ще бъдат изцелявани и човеците ще бъдат свидетели на много неопровержими чудеса“ („Великата борба“, с.588 = 487/2).

3. Подчертаване на Библията и Исус Христос. „Духове ще изповядват Библията... и затова тяхното дело ще бъде приемано като проява на Божията сила“. „Докато по-рано спиритизмът от-

хвърляше Христос и Библията, сега претендира, че приема и двете“ („Великата борба“, с.588:487:2; с.558 = 461/3).

4. Поставя се ударението на любовта. „За любовта се говори като за най-важното Божие качество“. „Неприятелят действа на разума с възвишени теми, разпалва фантазията с омагьосващи прояви и печели благосклонността на хората чрез красноречиво представяне на любовта и милосърдието“ („Великата борба“, с.558,554 = 462/0, 458/2).

5. По-благородна религия. Сатана претендира, че „предлага по-благородна форма на религия“ („Великата борба“, с.589 = 488/1).

6. А промененият живот? „Преди заключителното изливане на Божиите наказания над земята в Божия народ ще се съживи първоначалното благочестие, каквото не е било досега от апостолско време... Неприятелят иска да попречи на това дело и преди да се появи такова движение, ще положи всички усилия да го осуети чрез своите измами. Той ще събужда представата, че над църквите, които са попаднали под неговата измамна сила, е излято особено Божие благословение. Привидно там ще се проявява голям интерес за духовните неща. Тълпи ще ликуват, че Бог действа за тях по чуден начин; но делото, което ще се проявява, ще произлиза от друг дух. Под мантията на религията Сатана ще се стреми да разпространи своето влияние върху целия християнски свят“ („Великата борба“, с.464 = 381/2).

И друг цитат към нашия проблем: „Изкусителят много успешно упражнява своето влияние посредством хора, за които най-малко бихме подозирали, че се намират под неговата сила... Много образовани хора с приятни обноски, които никога не биха се стремили към нещо, всеобщо считано за неморално, стават в ръцете на Сатана най-добри инструменти за осъществяване на неговите цели“ („Великата борба“, с.509 = 419/3).

Не е задължително Сатана да вкара всекиго в блатото! Често пъти използва хора, чийто живот видимо се е променил - те са справедливи, принципни, честни, любезни и приятни. Позволете ми обаче един въпрос. Не мислите ли, че щом дяволът може да направи от човека наркоман, може също и да го избави от това из-

кушение и да му помогне да победи наркотиците? Нима не е възможно? И така виждаме, че дори промяната на живота не е винаги задължително доказателство за действието на Божията сила.

Когато претеглим всички посочени факти, ще се запитаме: ако не можем да преценим истинността на учението въз основа на някоя от гореспоменатите прояви, тогава според какво трябва да разрешим въпроса?

Една такава мярка е Писанието. Запомнете: „Антихристът ще върши чудеса пред нашите очи. Неговата измама ще имитира истината така съвършено, че единствено чрез Писанието тя ще може да се различи. Всяко твърдение и всяко чудо трябва да се проверява на основата на Писанието“ („Духът на пророчеството“, т.4, с.411).

Следващо мерило ни е посочено в книгата „Евангелизъм“: „Някои хора имат недостатъчно вяра, защото се стараят да пазят Божиите заповеди. Това им носи само малко мир и радост... Мнозина чувстват, че нещо им липсва в тяхната религиозна опитност; копнеят за нещо, което нямат. Ако попаднат в петдесетни събрания, те са очаровани от чувствата на хората, които престъпват Божия закон“ (с.599).

Ако нямам лично духовно преживяване с Господ Исус, желанието да пазя Божия закон не може да ми донесе мир и радост. Постоянно ще търся нещо, което ми липсва в живота.

Така че имаме пред себе си две мерки, на основата на които можем да преценим кое е истинско и кое - фалшиво. Първата е свързана с разума: сравняваш дадено учение с Божието слово и закона. Другата зависи от християнската практика: поддържаш с Бога толкова тясна връзка, че Той да може да те упътва и предупреждава срещу всяка измама и заблуда.

С това в никакъв случай не искаме да осъждаме хората, които участват в неправилното религиозно съживление. Нека преценим техните възможности: 1. Някой знае всичко за Божия закон и заповедите, но му липсва лично духовно преживяване с Христос. 2. Друг явно не е приел цялата истина за Божия закон, но както изглежда, има дълбоко духовно преживяване с Господ Исус. Кой от тях може да очаква с право, че ще получи в пълнота духовни дарове и прояви?

Правилният отговор е: нито един! Не можем да очакваме, че Светият Дух ще действа в пълнота сред хора, които не спазват всички Божии заповеди; също така не можем да очакваме, че ще Го срещнем при хора, които не познават от личен опит Исус Христос и не са приели Неговата правда. Светият Дух ще слезе само над тези, които имат и двете.

„Още днес трябва да направим всичко за способността на Божият народ да устои във времето на изпитанието; всеки трябва да вземе участие в това дело. Трябва да се облечем в Христовата правда и да бъдем така закотвени в истината, за да не смятаме измамите на Сатана за истинската проява на Божията сила“ („Ривю енд Херълд“, 24 декември 1889 г.).

За хората, които се стремят да познаят Бога и Неговата истина, Той е обещал защита от измамите на неприятеля. Насърчение за нас могат да бъдат и следващите думи: „Всички, които искрено търсят истината, се стремят да се очистят от греха и да бъдат послушни на Бога. Тези, които правят всичко, за да се приготвят за заключителния изпит, ще намерят в Бога на истината безопасна защита“. „Защото си опазил Моето слово и си издържал, ще те запазя и аз в часа на изпита, който има да дойде върху целия свят и ще изпита жителите на земята“ (Откр. 3:10). Така звучи обещанието на Спасителя. По-скоро Той ще изпрати всички ангели от небето в защита на народа, отколкото да позволи на Сатана да надвие над един човек, който се доверява на Бога („Великата борба“, с.560).

Очакват ни изключителни събития. Така както съществува измама, съществува и истина. Иначе измамата не би имала смисъл. Когато сме свидетели на последните отчаяни опити на неприятеля да измами и погуби, можем да повдигнем очите си и да гледаме нагоре, защото изкуплението ни е наближило. Всичко, за което копнеем - чудната Божия сила, чудесата, по-големия интерес за Библията и за Исус Христос, любовта, радостта, мира и по-дълбокото разбиране на духовните истини - всичко, за което се надяваме, и много повече ще ни даде Светия Дух, ако и занапред сме свързани със своя Господ и Спасител.

10

ДАРЪТ НА ЕЗИЦИТЕ

Чували ли сте за Грифит Джоунс? В 1893 г. той става адвентист от седмия ден и безкрайно копнее да проповядва евангелието на жителите от Източна Индия и тихоокеанските острови. Ръководителите на църквата обаче не искат да му позволят това. „Много си стар вече за това!“ - му казват те.

Джоунс обаче бе „бунтар“. Той решава, че ще отиде. Явно е воден от Светия Дух. Пътува на автостоп и стига чак до палубата на кораб, който отива точно за южния тихоокеански район. Една нощ моряците го свалят в малка лодка до брега на остров, населен с канибали. Той доплува до брега и с неугасващ копнеж започва да проповядва евангелието на езичниците, чудно пазен от Бога. В момента, в който краката му стъпват на твърда земя, той започва да говори езика на туземците. На следващата сутрин канибалите го откриват. Това е можело да означава неговия край - най-вероятно биха си го приготвили за вечеря. Но когато започва да им говори на техния език, те остават смаяни. Известно време слушат и това му е достатъчно, за да им открие Божията любов. Тя докосва сърцата им. Така започва Божието дело на островите в южната част на Тихи океан.

Преди да приключи историята на тази планета, с подобно явление ще се срещаме в далеч по-голяма мярка и това ще бъдат истинските прояви на дара на езиците.

Апостол Павел нарежда дара на езиците сред дарбите на Духа. Нека най-напред разгледаме всички духовни дарби, а след това ще се насочим към тази, която съвременните християни разбират най-често погрешно. Да си припомним най-напред текста

от Еф. 4:8 - „Възкачи се, плени неприятели, даде дарове на хората“. По-нататък в стихове 11, 12 четем: „Едни призова за апостоли, други за пророци, други - да благовестяват; а други за пастири и учители, за да приготви съвършено Своите избрани за делото на службата, която е изграждането на Христовото тяло“.

След като сме отворили Посланието към ефесяните, нека прочетем и стих 4:23 - „Обновете се с духовно мислене!“ Духът действа върху нас посредством мисълта. За това ще говорим подробно по-късно.

Сега да отворим 1 Кор. 12 глава, където апостол Павел започва своите разсъждения, свързани с духовните дарби. С тях той продължава в глава 14. Започва с думите: „Що се отнася за духовните дарби, братя, не бих искал да останете в незнание“. След това описва как Духът раздава различните дарби и в стихове 7-10 те са изброени.

В стих 11 Павел подчертава, че всичко това прави Светият Дух, „както сам иска“; а в стих 18 - „както Бог сам е искал“. Всичко става според Неговото желание, Неговата преценка и Неговата воля. В края на главата, започвайки от стих 28, апостол Павел изброява отново дарбите на Духа: „В църквата Бог е поставил едни да бъдат първо апостоли, други за пророци, трети за учители; след това са мощни дела, после изцелителни дарби, служби на помагания, ръководене на църквата и екстатичен език. Обаче всички апостоли ли са? Имат ли всички сила да вършат чудеса? Имат ли дарба за изцеляване? Имат ли всички способност да говорят екстатично разни езици? Могат ли всички да ги тълкуват?“ (1 Кор. 12:28-30) Неизговореният отговор на всички тези въпроси е: Не! Имат ли всички един и същи дар? Не!

Общият белег на неопетдесятното движение, което прониква във всички църкви и преодолява преградите на деноминациите, е говоренето на езици като доказателство за приемане на кръщенето със Светия Дух. Говоренето на езиците е определено уж за лично прославяне на Бога, за славословие. Човекът отива в своята стая, оставя се да бъде завладян от друга сила и след това говори език, който сам не разбира. Той обаче е убеден, че славослови Бога. И точно на този въпрос искам да се спрем. Нека видим какво

ни казва Библията за това.

За изследването на този въпрос ще използваме херменевтичния метод. Може би изглежда, че сме си поставили прекалено висока цел - да намерим в Библията всичко, което засяга дадената тема, и да достигнем до извода, който е основан на тези доказателства. За нашия случай това е много лесно. В Библията няма много места, където се говори за езици, затова няма да ни отнеме много време, ако изследваме всичките.

Върната назад във времето, историята на херменевтичния метод за тълкуване на Писанието достига до протестантската Реформация. Мартин Лутер заедно с останалите реформатори държеше за това, че Библията може без колебание да бъде поверена в ръцете и на миряните. Основната предпоставка за това беше, че Библията се тълкува сама, а това важи и до днес.

С помощта на този метод сме се убедили например в истинността на твърдението, че след смъртта човек не знае нищо. Не сме се опирали само на една част от Писанието, каквато например е притчата за богаташа и Лазар - не сме основали своето вероучение на този единствен текст. Изследвахме всичко, което казва Библията по този въпрос, и направихме заключението въз основа на библейските доказателства.

За първи път с говоренето на езици се срещаме в Евангелието на Марко 16:17,18. Когато Господ Исус разказваше на учениците за тяхната бъдеща работа, Той каза: „Тези, които повярват, ще бъдат съпътствани от следните знамения: в Мое име ще изгонват бесове и ще говорят на нови езици; ще хващат змии в ръцете си и ако изпият нещо отровно, нищо няма да им се случи; върху болни ще полагат ръце и ще ги изцеляват“. Така дарът на езиците е предсказан от Господ Исус.

Ако погледнем в гръцкия оригинал, ще видим, че думата „нови“ езици означава, че тези езици са били „нови“ за учениците. Не става въпрос за такива, които никога преди това не е познавал или чувал! Това е като да си купите „нова“ кола, което означава, че тя е „нова“ за вас.

Исус Христос обеща на учениците, че ще говорят на нови езици. Думата „език“ означава език, който вече се говори, но който е

бил нов за учениците.

Друго място, на което се срещаме с говоренето на езици, е Деяния 2 глава. Няма да четем цялата глава, но нека си припомним обстановката. Учениците проповядваха на масите. Хората слушаха и питаха: „Как така ги чуваме да говорят всеки на родния си език?“ (ст. 8). Някои мислят, че учениците говореха на свой език, но хората слушаха техния език като свой. В такъв случай би трябвало да говорим за дарбата слушане на езици, а не за дарбата говорене на езици.

Книгата „Деяния на апостолите“ обяснява тази опитност така: „Светият Дух слезе на събраните във вид на огнени езици. Това беше символ на дара, който учениците тогава приеха и който ги направи способни да говорят свободно на езици, които дотогава не са знаели... Между събраните бяха застъпени всички известни тогава езици. Различието в езиците беше голяма пречка за проповядването на евангелието. Затова Бог се намеси по чуден начин и отстрани тази недостатъчност на учениците. Светият Дух извърши за тях това, което те сами не биха постигнали за целия си живот. Сега можеха да проповядват истината на евангелието в чужди земи и да говорят съвършено езика на хората, за които работеха. Този чуден дар беше убедително доказателство за света, че тяхното послание носеше небесния печат. От този момент езикът на апостолите беше ясен, разбираем и точен, независимо дали говореха на родния си или на чужд език“ („Деяния на апостолите“, с.39,40).

С друг случай на говорене на езици се срещаме в Деяния 10 глава. За да получим вярна представа, ще трябва да прочетем почти цялата глава. Спомняте ли си как Бог прати Петър при Корнилий? Петър имаше видение. Видя плащеница, пълна с нечисти животни. Разбра, че трябва да проповядва евангелието на езичниците. Някои хора си мислят, че Корнилий е бил най-лошият езичник, но когато прочетем стих 22, разбираме, че той е бил праведен и богобоязлив човек.

Когато апостол Петър дойде на мястото, за да проповядва на езичниците истината, която Бог му откри, Корнилий заедно с роднините и приятелите си го очакваха. Стих 44: „Още докато Петър говореше, Светият Дух слезе върху всички, които чува неговите

думи“. Петър и неговите спътници бяха поразени - не вярваха, че Светият Дух може да слезе и върху езичниците. Но в стих 46 четем: „Та нали ги чухме да говорят езици и да славят Бога? Петър заяви: Кой може да забрани да бъдат кръстени с вода, след като приеха Светия Дух, както и ние?“

На Петдесетница Петър и останалите апостоли приеха Светия Дух, Който се прояви чрез дара на езичите. Както разгледахме, ставаше въпрос за познати езици. За вярващите в дома на Корнилий Петър каза, че приеха Духа, „както и ние“. По-късно в Ерусалим в своята реч към събранието той заяви: „Когато започнах да им говоря, върху тях слезе Светият Дух, както и върху нас в началото“ (Деян. 11:15). От описанието става ясно, че се касае за същата проява, която учениците преживяха на Петдесетница.

В Деяния 19 глава четем за вярващи, които дори не знаеха за съществуването на Светия Дух. Павел им обясни всичко и от стихове 5, 6 разбираме следното: „Когато чуха това, кръстиха се в името на Господ Исус. Веднага щом Павел положи ръце на тях, Светият Дух слезе върху тях и те започнаха да говорят езици и да пророкуват“.

В тази глава не пише дали са говорили познати езици или става въпрос за прояви на екстаз; но на базата на нашето изследване няма причина да мислим, че става въпрос за нещо друго от познатите вече езици.

Боговдъхновенният коментар ни предлага следната помощ: „С интерес, радост и благодарност братята чуха Павловите думи. С вяра приеха чудната истина за Христовата примирителна жертва и Го приеха за свой Изкупител. След това бяха кръстени в името на Исус Христос. Когато Павел положи ръце на тях, те приеха също и кръщението със Светия Дух, Който ги направи способни да говорят езици на други народи и да пророкуват. Така те бяха приготвени да действат като мисионери в Ефес и неговата околност, а също да проповядват евангелието и в други части на Мала Азия“ („Деяния на апостолите“, с.283).

Сега нека се върнем към трудната 14 глава на Първото послание към коринтяните. Досега се занимавахме с четири от петте места, където се споменава за говоренето на езици, и стигнахме

до заключението, че в четири от петте случая явно става въпрос за познати езици, а не за екстатични прояви. Нека сега погледнем 14 глава, в която някои хора намират най-убедителното доказателство за екстатични прояви. Повечето случаи, които Библията отбелязва обаче, потвърждават точно обратното.

В гръцкия език съществува думата „екстаз“, но в 14 глава на 1 Кор. тази дума не се среща нито веднъж. Думата, която се използва вместо нея, е „глосса“ (срещаме я също и в Деяния 2 глава); тя не означава нищо друго освен „език“ или „реч“. Но преводачите в някои издания на Библията са добавили към текста думата „непознати“ или „чужди“. В по-старите издания можем да забележим, че думата „непознати“ е в курсив, което означава, че е добавена от преводачите, но в Оригиналния гръцки текст я няма.

Спомняте ли си стиха за обновлението на ума, който четохме в Еф. 4 глава? Нека го сравним с Римл. 12:2 - „И не се приспособявайте към този век, но променете се чрез обновлението на своята мисъл“. Бог действа в човека винаги чрез мисълта. „Мисълта владее целия човек. Всички ваши прояви - добри или лоши - идват от мисълта; и отново мисълта е, която се прекланя пред Бога“ („Основи на християнското възпитание“, с.246). В такъв случай ние не почитаме Бога с чувства, възбуждение или екстаз.

Нека с това разбиране разгледаме 1 Кор. 14 глава и обърнем внимание на ключовите думи. Стих 2 - „никой не разбира“; стих 3 - „образование“ (духовна полза); стих 4 - „образование“ (говорене за полза); стих 6 - „откровение и познание“; стих 9 - „ясни думи“; стих 15 - „със съзнателна мисъл“; стих 16 - „не разбира“; стих 17 - „не се образова“ (не носи полза); стих 19 - „разбираемо“. Отново и отново Павел подчертава: в църквата да не се прави нищо, което хората не разбират и което не служи за тяхно образование.

Какво означава всъщност думата „образование“ (духовна полза)? Нейното значение е „поучава, духовно усъвършенства“. В 1 Кор. 14 глава Павел казва: ако никой не разбира това, което другият казва, той не може да се образова. Стих 2: „Защото, който говори (в екстаз) езици, не говори на хората, а на Бога; и никой не му разбира“. Стих 9: „Така и вие: ако не говорите ясни думи, как да се разбере какво сте казали? Ще говорите само на вятъра“. Стих 11:

„Ако обаче не зная значението на тези думи, ще бъда за говорещия чужденец и той ще бъде чужденец за мене“. Стих 19: „В събранието обаче - за да поуча и други - по-добре е да кажа пет разбираеми думи, отколкото хиляда думи (в екстаз) на език“. И така нататък. Павел отново и отново повтаря тези мисли. Ако никои не разбира какво говориш, тогава никого не образоваш и никому не помагаш в духовното израстване.

Това ни води до следното заключение: ако се моля насаме и говоря език, който не познавам, то тогава не бих образовал себе си. Не е ли ясно? Ако имам дар да говоря чужд език - например пекинското китайско наречие - и ако бих го говорил в английско събрание, никому не бих бил от полза. Ако искам да се моля на Бога на пекинското китайско наречие, тогава трябва да го направя насаме. Но ако искам да говоря на Бога на език, който сам не разбирам, няма да образовам дори себе си. Неразбираемите думи са излишни, не носят никаква полза!

В заключение нека си припомним, че дори истинската проява на дара на езика не е най-важната проява на силата на Светия Дух. Най-голямото действие на Неговата сила се проявява в усъвършенстването на човешкия характер според Христовия образец. И така, единствената цел на свръхестествената проява на Божия Дух е да се проповядва евангелието и да се помогне на хората да променят своя живот. Можем ли тази цел и ние да приемем за своя и да се уеднаквим със Светия Дух? Имаме голямото предимство, че в това отношение можем да бъдем съработници с Бога.

11

ВЕСТТА НА ЧЕТВЪРТИЯ АНГЕЛ

Познаваш ли вестта на четвъртия ангел? Нашата църква поставя голямо ударение на тройната ангелска вест. Мнозина от нас още от детството си я знаят наизуст. Но как стои въпросът с вестта на четвъртия ангел? За нея пише в Откр. 18:1-3,4: „После видях друг ангел да слиза от небето с голяма сила и земята беше озарена от неговата слава. Той извика с могъщ глас: Падна, падна великият Вавилон и стана леговище на демони, скривалище на всякакви нечисти духове и на всяка зловеща и омразна птица; защото от виното на Божия гняв поради блудството на тази проститутка бяха упоени всички народи; царете на света блудстваха с нея и земните магнати се обогатиха от нейната разпуснатост и разкош“.

Понякога може да ни изглежда, че символите, използвани в книгата „Откровение“, излишно усложняват цялата вест. Затова нека се върнем на гореспоменатите стихове и ги анализираме. Най-напред, кого всъщност представлява ангелът? Книгата не говори за един буквален ангел. Тя описва по-скоро Божието дело на земята и включва в него всички Божии инструменти: Светия Дух, ангели и Божия народ. Той е символ на могъщото дело, което с голяма сила, светлина и слава ще засегне цялата земя.

Ангелът е вестител на религиозното съживление и неговата вест означаваме понякога като „високия вик“, защото „извика с могъщ глас“. Във връзка с проповед на тази тема един проповедник попитал: „Какъв ще бъде този глас?“ И един беловлас мъж със слушалки, който седял на първата редица, извикал: „Глас, който ще се чуе!“

Какво представлява този мощен глас, който ще се чуе по ця-

лата земя? Става ли дума за голямо пробуждане, което прогласява вест за демони, нечисти духове, за скривалища на зловещи и омразни птици, за Вавилон? Първоначално най-добре ще бъде да обясним какво означава думата „Вавилон“.

За първи път с нея се срещаме в Битие 11 глава, където се говори за строителството на Вавилонската кула. Хората, които след потопа се отделиха от Бога, си казаха: „Е, вярно, че Бог обеща да няма вече потоп на земята, но откъде да знаем дали ще удържи Своето обещание? За всеки случай по-добре ще е да Му помогнем малко“. И така започнаха да строят кула, която трябваше да стигне до небето. Това е типичен пример как хората се опитват да се спасят със свои сили. Началото на Вавилон беше опит на хората да се спасят със собствени дела.

Навуходоносор се улови в същата клопка. Той владееше Нововавилонската империя. Въпреки предупреждението на Бога той си присвои цялата слава. След това трябваше да преживее тежки мигове, докато се научи и бъде готов да отдаде чест, хвала и слава на Бога, а не на себе си.

„Думата „Вавилон“ идва от думата „бабел“ и означава бъркотия. Библията я използва за означаване на най-различни форми на фалшивата или отпаднала религия“ („Великата борба“, с.381 = 311/1). „Почти всяка фалшива религия е основана на същия принцип - че човек може да получи спасението сам, чрез собствени дела“ („Патриарси и пророци“, с.73). И още един цитат от „Животът на Исус“: „Принципът, че човек може сам да се спаси чрез собствените си дела, стоеше в основата на всяка езическа религия, но той стана принцип и на еврейската религия. Сатана го присади в нея. И където се спазваше, хората нямаха бариера против греха“ („Животът на Исус“, с.16/35,36).

В такъв случай „Вавилон“ означава усилието на човека да спаси сам себе си и неговия стремеж да почита себе си вместо Бога. Често пъти сме смятали, че Вавилон е определена религиозна деноминация, но задължително ли е човек да бъде член на някоя църква, за да бъде бог сам на себе си? Или това е вест на предупреждение за всеки един от нас? Нима не е възможно част от Вавилон да се окаже и някой член на църква, която предупреждава

срещу Вавилон?

Ако всеки ден не си отделям време, за да прекарам няколко минути в самота с Господ Исус, и ако не поддържам постоянно лична връзка с Него, тогава всъщност се стремя да се спася сам. Според статистиката 75 до 80 процента от членовете на нашата църква нямат време да отделят на своя Господ и Спасител поне пет минути ежедневно. Това обаче показва, че се опитват да се спасят сами!

От време на време някой излиза с вестта, че църквата на адвентистите от седмия ден е станала Вавилон и че Вавилон представлява нашата църква. За да бъде обвинена някоя църква или институция за греха, че е Вавилон, не е достатъчно някои от нейните членове да се стремят да се спасят сами. Може на думи да признаваме нуждата си от Спасителя и нашата църква може да приема догматично Христовата правда. Ако обаче искам да бъда освободен от Вавилон, тогава не е достатъчно да бъда член на църква - трябва да бъда готов също и да призная, че не мога да спася сам себе си; трябва да дойда при Исус Христос и да търся в Него спасението!

Кой е високият вик, голямото пробуждане, което ще дойде като резултат от вестта на четвъртия ангел? Това е съживлението, причинено от радостната вест, че съществува само една надежда за спасение - вярата в правдата на Исус Христос. Преди второто идване на Господ Исус тази вест ще обиколи цялата земя с голяма слава и сила.

От тази гледна точка нека погледнем на увода, съдържанието и заключението на цялата вест. Всеки, който е изследвал историята на нашата църква, знае, че около 1888 г. беше поставено голямо ударение върху Исус Христос като единствена гаранция за нашето спасение. Въпреки определена опозиция, тази вест спечели значително влияние. В 1892 г. в списание „Ривю енд Херълд“ намираме следното писмо до църквата: „Настъпи времето на изпитанието, защото високият вик на третия ангел вече започна да открива правдата на прощаващия Изкупител Исус Христос“ („Ривю енд Херълд“, 22 ноември 1892 г.). Това откровение беше началото на светлината, която ще донесе ангелът, чиято слава ще изпълни цялата земя - ангелът от Откровение 18 глава.

Една седмица по-късно, на 29 ноември 1892 г., „Ривю енд Херълд“ помести статия, в която четем: „На земята трябва да се извърши дело, подобно на това, което се извърши при изливането на Светия Дух във времето на първите ученици. Тогава апостоли-те проповядваха Исус Христос, и Него разпнат. Мнозина ще бъдат обърнати в един ден, защото вестта ще прозвучи с голяма сила“. Христовата правда и вестта за прощаващия Изкупител бяха тогава началото на вестта на четвъртия ангел.

Сега нека погледнем съдържанието на тази вест. „Беше Му дадена (на Христос) всяка сила, така че Той може да дава на хората богати дарове - да дава на безсилните хора от неизмеримия дар на Своята правда. Това е вестта, която Господ заповяда да се проповядва на света. Това е вестта на третия ангел. Тя трябва да бъде проповядвана „с висок вик“ и съпроводена от особеното изливане на Светия Дух“ („Свидетелства към проповедниците“, с.92). Това всъщност е съдържанието на пробуждащата вест.

А заключението? „Вестта за Христовата правда трябва да прозвучи по цялата земя и да приготви пътя на Господа. Това е Божията слава, която завършва делото на третия ангел!“ („Свидетелства“, т.6, с.19).

Така че уводът, съдържанието и заключението на цялата вест се съсредоточават върху оправданието чрез вяра в Исус Христос. Винаги когато чуеш, че тази вест се подчертава, можеш с дръзновение да погледнеш нагоре и да се радваш, защото твоето изкупление е приближило.

Може би при четенето на гореспоменатите цитати си забелязал, че вестта на четвъртия ангел и вестите на тримата ангели си приличат. Четвъртият ангел не донася нова вест, но само подчертава по нов начин вестта, която по-рано вече са проповядвали трите ангела от Откровение 14 глава. Като че ли за известно време ние сме забравили истинското значение на тройната ангелска вест!

Може би ще ни боли всеки път, когато съзнаем, че Божият народ много години е скитал в пустинята подобно на стария Израил. Скитането се състоеше в това, че не говореха за Исус Христос, затова и не поглеждаха към Христос като към единствената надежда за получаване на правда. Това обаче не означава, че трябва да ос-

танем в пустинята завинаги! Ще дойде време, когато ще се изпълнят думите от Пс. 126:1,2: „Когато Господ върна обратно сионските пленници, ние бяхме като в сън; тогава Той изпълни нашите уста със смях и езикът ни се радваше. Тогава се казваше между народите: Господ извърши велики дела с тях“. Идва времето, когато Божият народ, който спи, ще се събуди като от сън и ще разбере в какво се състои неговата единствена надежда за спасение.

И сега стигаме до термини, които са, по моя преценка, специфични за нашия адвентен речник: ранен (есенен) и късен (пролетен) дъжд. Това естествено са библейски изрази, които ще намерим в Осия 6:3; Захария 10:1; Яков 5:7,8. Те показват, че голямото Божие поле се нуждае от дъжд, за да може зърното да поникне; влага е необходима през времето на целия растеж и накрая трябва да има дъжд преди жетвата, за да може житото да узрее. Не е задължително да бъдем земеделци, за да разберем колко важен е дъждът!

Денят на Петдесетница нарекохме ранен дъжд и започнахме да разглеждаме късния дъжд като последната велика проява на Светия Дух на земята. Късният дъжд - високият вик на четвъртия ангел - е вест, която ни предупреждава срещу поклонение на себе си и ни призовава да приемем Христовата правда. Отначало тя действа незабележимо, но постепенно се усилва, докато се превърне във висок вик, който ще бъде чут по цялата земя. Вярвам, че този процес е вече започнал!

Тогава късният дъжд е кулминационната и заключителна проява на кръщението със Светия Дух. Ако искаме да бъдем кръстени със Светия Дух, не е необходимо да чакаме изливането на късния дъжд! Всъщност за него ние дори не би трябвало да изчакаме. За изливането на късния дъжд трябва да се приготвим също така, както хората се приготвят за кръщението със Светия Дух в което и да е друго време на историята.

Кръщението със Светия Дух не е планирано за определено време. Хората след Петдесетница биха могли да го приемат по същия начин, както можеха да го приемат и хората във времето на Стария завет. Късният дъжд обаче ще дойде в точно определено време, защото ще бъде последната проява на Светия Дух, преди да

приключи Божието дело на земята.

Късният дъжд, високият вик и приключването на Божието дело на земята имат няколко характерни белега. Първо, Бог ще вземе юздите на нещата в Своите ръце (виж „Свидетелства към проповедниците“, с.300). Това е терминология от времето на конския транспорт. Днес сигурно бихме казали, че Бог ще вземе волана и ще седне на мястото на шофьора. Когато дойде това време, ще бъдем изненадани с какви прости средства ще си послужи Бог, за да приключи Своето дело. „Вестта ще се разпространи дори не толкова с помощта на доказателства, колкото чрез действието на Светия Дух“ („Великата борба“, с.612). Понякога се заплитаме в доказателства и дискусии, така че не знаем как да продължим. Някои проповедници от миналото столетие намираха голямо удоволствие в дискусиите и бяха укорявани. Това обаче не е проповядване на вестта на четвъртия ангел!

„Ангели от небето дойдоха на помощ на онзи могъщ ангел. Чух гласове, които като че ли звучаха по целия свят: Излезте от него, люде Мои...! Имах впечатлението, че тази вест допълва третата ангелска вест“ („Опитности и видения“, с.277).

Както вече казахме, вестта на четвъртия ангел е нова по отношение на времето и мястото на ударението, но не и по съдържание. Самото съдържание на вестта бе съобщено още по-рано от трите ангела, но като че ли за известно време го изгубихме от погледа си.

Бог ни е обещал също и истинските прояви на дарбата на езика („Служители на евангелието“, с.383,384). „Ще стават чудеса, болни ще бъдат изцелявани“ („Великата борба“, с.612). В това заключително дело ще вземат участие само малко от „забележителните личности“. Това е така, понеже често пъти Бог не може да използва много надарените, защото те [са склонни да – бел.ред.] приписват успеха на себе си („Свидетелства“, т.5, с.80).

„Човешките открития, помощни средства и машини ще останат настрана. Бог ще използва най-простите средства“ (виж „Избрани вести“, т.2, с.58,59).

Спомням си как седяхме на терасата на един хотел в Луксор, горен Египет. Когато след приключване на обиколката се готвехме

да отпътуваме, забелязах един уединен мисионер, който работеше в тази страна. Той ежедневно посещаваше хората в техните бедни колиби и им носеше вестта на евангелието. Горен Египет принадлежи към най-изостаналите райони на света. Един лекар от нашата група се наведе към него и го попита: „От какво имаш нужда? Ние сме готови да ти пратим всичко, което ще ти помогне за твоята работа. Би ли искал прожекционен апарат, платно или други средства?“ Мисионерът отговори: „Единственото, от което се нуждая, са повече молитви!“ В онази вечер ние заминавахме за Кайро. Началникът на местната железница точно беше повишен. Беше твърде способен човек. Много хора дойдоха да му честитят. Викаха, пееха и махаха за сбогуване, понеже го прехвърляха на нова работа. Отзад, в полусянка, стоеше уединеният мисионер, адвентист от седмия ден. Когато влакът потегли в тъмнината, в ушите ми все още звучаха неговите думи: „Единственото, от което се нуждая, са повече молитви“.

Чак когато Светият Дух събори границите на човешките способности, завладее ни и завърши в нас делото Си, тогава разбираме суетата и безполезността на цялото наше усилие - дори и това, което сме положили за Божието дело! Също като уединения мисионер от Египет ние разбираме, че единственото решение още от самото начало е било и е - повече молитви и по-малко човешки усилия.

Следващият цитат ни предлага друга истина за високия вик: „Чак когато вестта на третия ангел премине във висок вик, тези, които са преодолели изкушенията и са разчитали на Бога, ще могат да вземат участие в неговото проповядване“ („Ривю енд Херълд“, 19.11.1908 г.). Това означава, че още преди да дойде това време, трябва добре да познавам Божията сила, за да мога да изляза от Вавилон. Трябва да се науча да разчитам напълно на своя Бог.

И накрая, дарът на пророчеството ни предупреждава, че срещу пробуждащата вест на четвъртия ангел ще се повдигне голяма съпротива. „Хората, които ще отхвърлят неговата възвисяваща слава, ще обявят светлината, която ще освети земята, за фалшива“ („Ривю енд Херълд“, 27 май 1890 г.). „В проявата на силата, която ще освети земята със слава, тези, които са заслепени от Сатана, ще

видят нещо, което в свята слепота ще смятат за опасно; нещо, от което ще се страхуват. Те ще се съединят, за да се противопоставят срещу това“ („Ривю енд Херълд“, 23 декември 1890 г.).

В заключение нека си припомним накратко събитията, които ни очакват преди Пришествието на Господ Исус:

1. Оправданието чрез вяра в Исус Христос ще бъде изключително подчертавано. Срещали ли сте се вече с това?

2. Тази вест ще предизвика пресяване в Божия народ. Хладките ще изчезнат, хората ще трябва да решат - или да бъдат студени, или топли. Този процес днес вече протича.

3. Светият Дух и ангелите ще се отдалечат от тези, които нямат истински интерес към Бога, и в двойна мярка ще обгърнат тези, които ще Му останат верни.

4. Доколкото Божият народ се научи да търси Исус Христос и да разчита само на Него, а не на себе си, дотолкова ще победи над собствената си самонадеяност и в резултат на това и над всяка грешна наклонност и мисъл.

5. Тези, които победят, ще вземат след това участие в проповядването на вестта на третия ангел - в голямото пробуждане. Те ще я проповядват със сила, каквато по-рано не са преживели.

6. Ще вървят напред в силата на късния дъжд. Страхът на безбожните ще нараства; ще настъпи преследване и ще започне времето на скръбта.

7. Когато гоненията започнат да нарастват и Божият народ ще преживява времето на скръбта, вярващите ден и нощ ще се борят с Бога за своето освобождение.

8. Накрая те ще видят Исус Христос идващ на небесните облаци. Най-после те ще могат да влязат в новата земя.

Гледали ли сте някога при слънчево време небесносиния простор и опитвали ли сте да си представите какво ще бъде, когато „небесата се свият като книга“? Ако отговорът е положителен, тогава сигурно сте разбрали, че вашето въображение е недостатъчно за това. Не ви ли се е струвало невероятно, че това може да се случи някога?

Но после може би сте видели поне малка част от страданията, болестите и бедите на този свят, който като че ли някак си се „раз-

валя". Не ви ли се струва още по-трудно да си представите, че до това можеше въобще да не се стигне?

Тук вече напълно сме свикнали. Спокойни сме в този свят. Божията сила се е проявила в нашия живот засега съвсем малко, но на нас това ни е напълно достатъчно. Нашият най-добър приятел обаче - Светият Дух, действа постоянно в нас - иска да ни извади от нашето доволство. Той работи в нас ден и нощ - изобличава ни за греховете, показва ни нуждата от Спасителя, води ни да се предадем напълно на Бога, да подчиним своите планове на Неговата воля, за да може да ни използва като Свои съработници в заключителната част на историята. Готов ли си да Му позволиш да действа и в твоя живот? Решен ли си да търсиш Неговата сила утре и вдругиден, и всеки ден - докато Господ Исус се върне и ни вземе при Себе Си завинаги?

